

บทนำ บาลีเวีย

ปาลีเวียจารึก...

ภายใต้การปกครองของราชวงศ์โครลีเซีย ประเทศบาลีเวีย ถูกปกคลุมด้วยหมอกสีรัตติกาล ความยากจน แร้นแค้น กระจายครอบคลุมทั่วผืนแผ่นดิน

กษัตริย์แห่งบาลีเวียลุ่มหลงในอบายมุข มัวเมาในอิสตรี ปล่อยให้ขุนนางชั่วต่างไขว่คว้าอำนาจ ชูตรีตประชาชน ตักตวงผลประโยชน์สู่ตระกูลของตนอย่างไร้เงาอาย

ราชวงศ์ทั้งสิบสองราชวงศ์ไม่อาจขัดขืนอำนาจ แม้เพียงปริปากสมาชิกราชวงศ์จะถูกสังเวยชีวิตด้วยข้อหา ‘กบฏ’

ผู้ปกครองไร้ซึ่งน้ำใจ ประชาชนตกระกำลำบาก ผู้มีอำนาจเอาเปรียบแม้กระทั่งการเป็นเจ้าของชีวิตด้วยกฎของการเป็น ‘ทาส’

ประชาชนคาดหวังถึงผู้ปกครองที่จะแหวกผ่านรัตติกาล คืนความหวัง ความอุดมสมบูรณ์ และความมั่งคั่งให้แก่แผ่นดินบาลีเวีย

หยาดหยดน้ำตาของประชาชนหลังรินครำครวญ ภาวนา
มุ่งหวังเพียงได้พบกับผู้จะมาพลิกเปลี่ยนหน้าประวัติศาสตร์แห่ง
บาหลีเวีย

ผู้ปกครองไร้คุณธรรม ขุนนางชั่วหลงระเหิงในอำนาจ ความ
เห็นแก่ตัวกระจายไปทั่วบาหลีเวีย ประเทศที่แทบจะเรียกได้ว่าสิ้นไร้
ความหวัง กลับปรากฏความหวัง

ในฤดูร้อนอันร้อนแค้น ผู้ปกครองยังตักตวงผลประโยชน์เพียง
ของตัวเอง รีดเก็บผลผลิตทางการเกษตร เพื่อความสะดวกสบาย
อย่างสิ้นเปลืองของผู้คนในวัง

ประชาชนทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำ ไข่แรงงานเพื่อผลิตผลผลิต
แลกกับเงินอันน้อยนิด ที่การทำงานในหนึ่งวันยังไม่เพียงพอสำหรับ
การซื้อน้ำดื่มราคาแพงที่ทางการผลิตออกมาขายชู้ดรีด

ณ ปราสาทประจำตระกูลลา ซาฟรองเต้ ท่านหญิงเครสแซนด้า
ลา ซาฟรองเต้ สตรีผู้เป็นสุดที่รักของท่านชายกาลิป ลา ซาฟรองเต้
ได้ให้กำเนิดทายาทสูงศักดิ์

ท่านชายคีซาร์ ลา ซาฟรองเต้

ในวันที่ท่านชายคีซาร์ลืมตาดูโลก เกิดปรากฏการณ์น่าตกตะลึง
พายุพัดโหมกระหน่ำ ฝนตกถึงสามวันสามคืนไม่หยุด เจกเช่น
ท่านหญิงเครสแซนดร้าที่เจ็บครรภ์ถึงสามวันสามคืน

ท่านชายคีซาร์ถือกำเนิด จุมพิตแสนรักกระคนความเหน็ดเหนื่อย
และเจ็บปวดประทับลงบนหน้าผาก พร้อมกับลมหายใจของท่านหญิง
เครสแซนดร้าที่ค่อยๆ อ่อนแรงลงช้าๆ กระทั่ง

เสียชีวิต...

ท่านชายกาลิป ลา ซาฟรองเต้ ถูกพรากหัวใจไปพร้อมกับลมหายใจ
ของพระชายา หลังการสูญเสียภรรยาอันที่เป็นรัก และดวงใจแห่ง
ความรักลึกซึ้ง ร่างกายที่เหมือนไร้วิญญาณไปนานแล้วของท่านชาย

กาลิปก็เฝ้ารอเวลาที่ต้องพักผ่อนไปตลอดกาล

สิบแปดปีต่อมา...

ท่านชายคีซาร์ ลา ซาฟรอนเต้ นำผู้ใต้ปกครองก่อกบฏ
เข้ายึดอำนาจของราชวงศ์โครลีเซีย กวาดล้างขุนนางชั่ว

ไม่เกรงอันตราย

ไม่หวาดกลัวผู้ใด

ไม่แม้แต่จะรักษาชีวิตของตัวเอง

ท่านชายคีซาร์ประกาศตัวเป็นทายาทนอกคอกแห่งราชวงศ์
ลา ซาฟรอนเต้ไม่เกี่ยวข้องกับใดๆ กับราชวงศ์สูงศักดิ์

ท่านชายคีซาร์บัญชาการรบเพื่อรักษาชีวิตประชาชนใต้ปกครอง
แต่กลับเป็นผู้ที่พุ่งไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่ง

กล่าวได้ว่า ท่านชายคีซาร์รักษาชีวิตของประชาชนเพื่อให้เกิด
ความสูญเสียน้อยที่สุด แต่ไม่คิดจะรักษาชีวิตของตัวเอง

จากคนกลุ่มน้อย ประชาชนจับอาวุธเข้าร่วมเป็นองค์กรกบฏ
ต่อราชวงศ์โครลีเซีย ก่อเกิดเป็นพลังอันแรงกล้า ความเชื่อมั่น ศรัทธา
และเทิดทูนถूमอบให้ท่านชายคีซาร์

การตรึงอำนาจและยึดอำนาจใช้เวลาถึงสองปี ท่านชายคีซาร์
ได้รับชัยชนะ รวบอำนาจแห่งราชวงศ์โครลีเซียขึ้นเป็นผู้ปกครองชั่วคราว
แห่งบาลีเวีย

ชุดสีดำบนกาย ผ้าคลุมสีเดียวกัน เข็มกลัดหัวพยัคฆ์บริเวณ
แผ่นอกด้านซ้าย คืออาภรณ์ที่ท่านชายคีซาร์สวมใส่จนประชาชนจำได้
ผ้าโพกศีรษะสีเดียวกัน คล้องรัดด้วยสายสร้อยประดับศีรษะทำจาก
ทองคำและสัญลักษณ์ตราพยัคฆ์ประจำตัว

‘ท่านชายชุดดำ’ คือนามที่ประชาชนใช้เรียก ด้วยไม่ต้องการ

กล่าวอ้างแต่ต้องนามของท่านชายให้ต้องแปดเปื้อน แสดงถึงความให้เกียรติและเทิดทูน

“ท่านชาย”

รีอบเบน เฟอร์ริงตัน สหายผู้ร่วมรบเชื่อมั่นในตัวท่านชายคีซาร์ และมอบชีวิตให้ท่านชาย เข้ามาโค้งคำนับเพื่อรับคำสั่ง

“พร้อมแล้วใช่ไหม”

“ครับท่านชาย”

ท่านชายคีซาร์เยือกเย็น ความกล้าหาญของท่านชายนั้นเป็นที่ประจักษ์ หากไม่ใช่เพราะท่านชายนำตัวเองออกหน้าค่านอำนาจ มีหรือที่ราชวงศ์โครลิเซียจะถูกควบคุมเอาไว้ได้ทั้งหมด รวมถึงตระกูลใหญ่ที่แสนชั่วร้าย

“**ฆ่า**ทุกคน ไม่นอญูตให้รอดแม้แต่คนเดียว”

บัญชาที่ย่อมโหดแสนเย็นชาดังออกมาจากริมฝีปากได้รูปของท่านชายคีซาร์ สมาชิกราชวงศ์โครลิเซียและสมาชิกของตระกูลใหญ่ที่ถูกรวบตัวเอาไว้มีจำนวนมากกว่าสามร้อยชีวิต และท่านชายมีคำสั่งให้ปลิดชีพทุกคน ไม่วชีวิตแม้แต่คนเดียว

“ท่านชายปีศาจ!”

หนึ่งในผู้ถูกควบคุมตัวตะโกนอย่างบ้าคลั่ง ท่านชายคีซาร์ยังคงเยือกเย็น มีอัศวินคู่กายยืนชนาบข้างซ้ายและขวา

ด้านขวาคือ รีอบเบน เฟอร์ริงตัน และทางด้านซ้ายคือ ซาเบิ้ล ดัลลาเอลก้า ทั้งสองเกิดในตระกูลขุนนาง แต่เป็นตระกูลเล็กไร้ซึ่งอำนาจ วันนี้มีวาสนาได้เคียงข้างท่านชายคีซาร์ ก็ด้วยความกล้าหาญและความจงรักภักดี

“ท่านชาย”

“ปล่อยมันซาเป้”

ท่านชายศิษย์ยกมือขึ้น ไม่ถือสาจากไร้อารยะจากริมฝีปากของคนที่กำลังจะตาย ดวงตาไร้ความรู้สึกมองลงไปยังลานกว้างเบื้องหน้า บนลานมีคนที่กำลังรอคอยการถูกริบเอาชีวิต

ห่างออกไปรอบนอก คือประชาชนชาวบาบิโลเนียที่มาเฝ้ารอฟังการตัดสินโทษจากท่านชายศิษย์ หลังคำตัดสิน เกิดเสียงพุดคุยซึ้งแซ่

“ท่านชาย ได้โปรดไว้ชีวิต ท่านชาย!”

แม้มีผู้มาจากลำห้วยผิดที่ผิดเวลากลับเรียกขานศิษย์เป็นท่านชายปีศาจ แต่น้ำเสียงอ่อนหวานต้องการรักษาชีวิตก็มีมากกว่า

ท่านชายศิษย์หยิบตราประทับประจำตัวขึ้นมา แล้วก็ประทับตราลงบนกระดาดที่วางอยู่บนโต๊ะหินอ่อน คำสั่งในครั้งนี้จะถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์แห่งประเทศบาบิโลเนีย

สำหรับวันนี้ท่านชายศิษย์คือผู้ปลดปล่อย แต่ในวันข้างหน้าก็อาจมีคนคิดว่าท่านชายคือปีศาจเหมือนกับคำกล่าวจากปากของคนชั่วนั้นก็ไม่ได้

“จัดการพวกมัน อย่าให้รอดแม้แต่คนเดียว ถ้ามีคนรอดออกไปจากที่นี่ ฉันจะเอาชีวิตผู้รับผิดชอบทุกคน”

“ครับท่านชาย”

ผู้คุมตัวนักโทษนมรับคำสั่ง ท่านชายศิษย์พยักหน้า และก็นั่งอยู่ตรงนั้น มองการประหารคนชั่วที่ทำให้แผ่นดินของบาบิโลเนียต้องแร้นแค้น เต็มไปด้วยโลหิตและหยดน้ำตาของประชาชน ด้วยใบหน้าเรียบเฉย คนแล้วคนเล่า เสียงกรีดร้องโหยหวนเจือปนเสียงสาปแช่งจากผู้ที่ต้องถูกลงทัณฑ์ ไม่อาจเปลี่ยนคำสั่ง ไม่สามารถเปลี่ยนได้ แม้กระทั่งสีหน้าไร้ความรู้สึกของท่านชายศิษย์

“คีชาร์!”

คีชาร์ ลา ซาฟรองเต้ ลูกขึ้นยืน เขาคือผู้นำตระกูลลา ซาฟรองเต้ เมื่อสิ้นท่านชายกาลิป ลา ซาฟรองเต้ ผู้เป็นบิดา ในฐานะบุตรชายคนโต การก่อกบฏของท่านชายคีชาร์ ทุกคนในราชวงศ์ลา ซาฟรองเต้ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามายุ่ง

คีชาร์ทำราวกับว่าต้องการวางชีวิตของตัวเองเป็นเดิมพันในครั้งนี้ แม้กระทั่งคีชาร์ ผู้เป็นพี่ชายและผู้นำตระกูลเยี่ยงเขา ก็ยังถูกท่านชายคีชาร์สั่งกักบริเวณไว้ในปราสาทอัลเมลเลีย ซ่างเป็นผู้ที่ไม่ใ้ใจเรื่องลำดับของอำนาจโดยแท้

“เอาหนีไป”

คีชาร์โยนแผ่นป้ายประจำตัวของผู้ปกครองประเทศให้แก่ท่านชายคีชาร์ ของล้ำค่าถึงเพียงนี้ น้องชายของเขาโยนให้ราวกับเป็นของไร้ค่า แต่คีชาร์ต้องรีบตะครุบรับเอาไว้ให้ได้ เพื่อเป็นการให้เกียรติตราประจำตัวล้ำค่า

“ท่านอา”

เด็กน้อยวัยสิบขวบวิ่งเข้าไปหาคีชาร์และเกาะขาข้างหนึ่งของเขาเอาไว้ คีชาร์ก้มลงมองทายาทของคีชาร์ เจ้าตัวเล็กที่วิ่งตามเขาต้อยๆ

“ท่านชายคีชาร์ ลา ซาฟรองเต้”

“ท่านอากลับมาแล้ว”

“อืม” คีชาร์ตอบรับในลำคอ เขามองไปยังคีชาร์ที่ประคองตราล้ำค่าในมืออย่างให้เกียรติ ก่อนจะยกขึ้นเหนือศีรษะเพื่อแสดงความเคารพ

“เป็นอันว่ารับนะ”

“รับอะไร”

“ตำแหน่งกษัตริย์แห่งบาสีเวีย องค์ราชาคีชาร์ ลา ซาฟรองเต้”

ท่านชายคีชาร์คุกเขาลงบนพื้นข้างหนึ่ง เมื่อท่านชายคุกเขาลง

คนอื่นที่อยู่ในห้องนั้น รวมถึงอัศวินคู่มือของท่านชายก็คุกเข่าลงเช่นกัน
ท่านชายน้อยก็ซาร์ก็เลียนแบบท่านอาในทันที ในขณะที่ท่านชาย
ซาร์ยืนหน้าซัดเพื่อตจนแทบไร้สติเลือดออยู่รอมร่อ

“กระหม่อมคิซาร์ ลา ซาฟรองเต้ ขอถวายคำนับต่อองค์ราชา
ซาร์ ลา ซาฟรองเต้ แห่งบาสิเวีย ขอทวยเทพจงอวยพรแด่ท่าน”

บรูซผู้غامสง่าในชุดสีดำกล่าวด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นทรงอำนาจ
เจ้าคนที่คุกเข่าอยู่ตรงนั้นไม่ใช่เธอที่ต้องดำรงตำแหน่งผู้ปกครองสำคัญ
ท่านชายซาร์มองไปยังน้องชาย และเมื่อท่านชายคิซาร์สบตาด้วย
คำปฏิเสฐก็ถูกกลืนลงคอ

ท่านชายซาร์ ลา ซาฟรองเต้ เปลี่ยนแปลงสถานะ จาก
เชื้อพระวงศ์ในตระกูลสูงศักดิ์ กลายเป็นผู้ปกครองประเทศที่สูงศักดิ์
ยิ่งกว่า

‘ราชาซาร์ ลา ซาฟรองเต้’

ทรงมีราชินีเคียงข้างพระวรกายเป็นสตรีเลอโฉม จากพระชายา
ของท่านชาย ก็กลายเป็นราชินีของผู้ปกครองประเทศบาสิเวียพระนามว่า
‘ราชินีอีวานก้า ลา ซาฟรองเต้’

หลังจากแต่งตั้งราชินี พระโอรสเพียงพระองค์เดียวก็ได้รับการ
แต่งตั้งในตำแหน่งที่สำคัญยิ่งต่อประเทศบาสิเวีย

‘องค์ชายรัชทายาทคิซาร์ ลา ซาฟรองเต้’

เพียงแต่เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ไม่อาจสิ้นสุดครอบครัวย้อน
เพียงพ่อแม่ลูก ในช่วงการเปลี่ยนอำนาจและระบอบการปกครอง
มีความจำเป็นต้องอาศัยแรงสนับสนุนจากขุนนางในราชสำนักที่มี
ความสำคัญ และตระกูลสำคัญทั้งหลายก็ทยอยกันส่งบุตรสาวหรือว่า
หลานสาว เพื่อถวายเป็นพระสนมของราชาซาร์

“คีซาร์”

ราชาคีซาร์มีคำสั่งเรียกด่วนท่านชายคีซาร์เข้าพบ แต่ท่านชายกลับเพิกเฉย ทำให้ราชาสูงศักดิ์ต้องเสด็จไปหาพระอนุชาด้วยพระองค์เอง

ด้านหลังโต๊ะทำงานโอเอ่า โต๊ะทำงานขนาดใหญ่ราวกับนำโต๊ะทำงานสามโต๊ะมาเรียงต่อกัน เต็มไปด้วยเอกสารการงานที่รอจัดการ

คีซาร์คือผู้อยู่เบื้องหลังการปกครองที่กำลังดำเนินไป ด้วยความสามารถของตัวเองนั้น ราชาคีซาร์ยอมรับว่าสามารถดูแลตระกูลลาซาฟรอนต์ได้ แต่การดูแลประเทศบาลีเวียซึ่งกำลังบอบช้ำทำให้ทรงเหน็ดเหนื่อยและยังจับต้นชนปลายไม่ถูกนัก

ในตอนนั้นี่ทำได้ มีเพียงการยอมรับสตรีจากตระกูลใหญ่ที่ต้องใช้ประโยชน์เป็นขุมกำลังอำนาจ แล้วแต่งตั้งเป็นพระสนมรับเข้าตำหนักวาลาเรีย ซึ่งเป็นตำหนักของพระสนมของพระองค์เอง

การแต่งตั้งพระสนมไม่ได้เสร็จสิ้นเพียงพิธีการแต่งตั้ง จัดหาข้าวรับใช้ แล้วก็ส่งตัวพระสนมเข้าไปในตำหนักวาลาเรีย แต่ตำหนักในต้องจัดตารางเพื่อให้ราชาคีซาร์ได้ร่วมห้องกับพระสนม ตระกูลบุญหนักศักดิ์ใหญ่มาก จะมีโอกาสก่อน

นอกจากนี้ยังถูกข่มขู่ด้วยข้าราชการที่ท้าวท้าวว่าร่างกายของพระองค์เป็นเครื่องจักรผลิตลูก เพื่อให้มีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมือง ส่วนงานสำคัญในการบริหารบ้านเมืองมีคีซาร์คอยกุมบังเหียนอยู่เบื้องหลัง แม้คีซาร์จะสอบถามความคิดเห็นของพระองค์บ้าง แต่ถ้าหากเป็นข้อเสนอแนะที่พระอนุชาจอมเย็นชาไม่สนใจ คีซาร์ก็จะเพิกเฉย ท้าวท้าวว่าราชาคีซาร์ไม่เคยรับสั่งออกไปแม้แต่ครั้งคำ

‘โอหังนัก!’

แม้ตำริถึงพระอนุชาในพระทัยแบบนั้น แต่ก็ทรงยอมรับไม่กล้าทือ ทำองค์แข็งกระด้างใส่คีซาร์ แม้น้อยากพบหน้า ยังต้องชวนขวยเสด็จมาด้วยพระองค์เอง เบื้องหลังผู้มีอำนาจที่สุดในประเทศที่ประชาชน

มองเข้ามา มีเงาของศิซาร์ควบคุมเอาไว้อยู่หมด

แต่เป็นการควบคุมที่ราชาซีซาร์ยินยอม ศิซาร์ไม่เคยทำให้พระเกียรติต้องมัวหมอง หากเปรียบบาลีเวียเป็นโลกภาพยนตร์ ศิซาร์ก็คือผู้กำกับที่อยู่เบื้องหลังพระองค์อย่างงดงามที่สุด ชื่อของราชาซีซาร์ได้รับการกล่าวถึงผลงานมากมายที่กำลังเริ่มต้นขึ้น

เป้าหมายคือประชาชนต้องมั่งงานทำดูแลตัวเองได้ ในประเทศบาลีเวียมีประชากรถึงยี่สิบล้านคน ถึงอย่างไรก็ย่อมต้องใช้เวลาในการพัฒนาอีกมาก ศิซาร์ทำแผนพัฒนาในระยะห้าปีแรกเพื่อเร่งคลายความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน

“มาเพื่อรับสั่งเรียกชื่อ?”

ดูเอาเถอะ! คงไม่ต้องบอกว่าใครเป็นกษัตริย์ที่แท้จริงแห่งประเทศบาลีเวีย องค์ราชาผู้สูงศักดิ์ดำเนินไปประทับพระวรกายบนพระที่นั่งหน้าโถะทำงานของพระอนุชา

“ประทับตราเสร็จหรือยังพะย่ะค่ะ”

“เราไม่ใช่นักเรียนนะศิซาร์”

“แล้วเสร็จหรือยังพะย่ะค่ะ”

“เสร็จแล้วครึ่งหนึ่ง ห้ามดูเราด้วย”

ศิซาร์เงยหน้าขึ้นจากงานที่ทำอยู่ เอกสารที่ส่งไปให้องค์ราชาประทับตราสำคัญ ซีซาร์ตรวจดูอย่างละเอียดและจัดการแก้ไขเรียบร้อย หากต้องสอบถามเขาจะเรียกผู้รับผิดชอบเข้ามาถามโดยตรง จัดการทุกขั้นตอนแล้วถึงส่งไปยังโถะทรงพระอักษร

“อย่ามองเราแบบนี้ซิเยว เรากลับ”

“ถ้าหากไม่อยากประทับตรา ก็เข้าไปที่ตำหนักวาลาเรีย แล้วก็ทำหน้าที่ของพระองค์ให้เรียบร้อยเถอะพะย่ะค่ะ”

“ศิซาร์ หน้าที่นี้เห็นเหนื่อยเหลือเกิน เพราะรู้แบบนี้ไซ้หรือไม่ถึงได้โยนตำแหน่งสูงศักดิ์นี้ลงบนบ่าของเรา นายมันคนเจ้าเล่ห์”

“พะยะค่ะ”

ศิซาร์ตอบรับหน้าตาเฉย ไม่นำพาต่อถ้อยคำต่อว่าต่อขานของ ราชาศิซาร์ ถึงอย่างไรก็รับตำแหน่งไปแล้ว ก็ต้องดำรงตำแหน่งต่อไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่ หรือไม่ก็ต้องสละราชสมบัติให้แก่องค์รัชทายาท กิซาร์ ซึ่งก็ยังเยาว์วัยเกินไป

“ตระกูลใหญ่ล้วนเฟื่องเลี้ยง ต้องการให้คนของตัวเองตั้งครมร์ พระโอรสหรือพระธิดา พระองค์ก็พยายามสักหน่อยก็แล้วกัน”

“เฮ้อ ใช้ว่าเราไม่ชอบสตรี ตรงกันข้าม เราขึ้นชอบสตรีมาก เหลือเกิน”

ในยามดำรงสถานะเป็นท่านชายศิซาร์ ก็เชื่อว่าจะมีพฤติกรรม เรื่องอริสตรีเรียบริ้อยนัก แต่มีชายารองอยู่หลายคน แต่เมื่อเรื่อง ความลำราญกลายเป็นหน้าที่ ก็ทำให้รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน

“ทรงลำราญ กระหม่อมก็มีความสุข”

ไบหน้าราบเรียบเฉยชา กล่าววาทถึงความสุข แต่ทำหน้านิ่งเฉย รวกับรูปปั้นแบบนั้น ไม่ได้ทำให้องค์ราชาทรงลำราญเลยแม้แต่น้อย

“ไม่เสียดายตำแหน่งสูงศักดิ์นี้บ้างหรืออย่างไรศิซาร์ นายคือ วีรบุรุษ ประชาชนเคารพและศรัทธานาย ถ้าหากนาย...”

“ทุกอย่างเหมาะสมแล้วพะยะค่ะ”

“เจ้าคนน่าตายคนนี้”

“ก็ทรงทราบว่กระหม่อมไม่กลัวตาย จะสั่งประหารกระหม่อม หรืออย่างไร”

“เราไม่กล้าทรอก เราจะกล้าประหารพระอนุชาของเราได้ยังไง ถ้าหากนายไม่อยู่ เราก็คงคิดถึงนายมาก เราต้องตรอมใจแน่”

“เลิกทำพระองค์รวกับทรงเป็นเซษฐภคินีของกระหม่อมเสียที ทรงเป็นพระเซษฐภคินีพะยะค่ะ”

“ยังจำได้หรือว่เราเป็นพี่ชาย”

หากไม่เกรงใจสายตาดุดันของพระอนุชา ราชาศีซาร์จะต้องยื่นมือไปประคองใบหน้าดุดันของคีซาร์ด้วยความรักใคร่อย่างลึกซึ้งเป็นแน่

“เลิกทำตัวอวดอ้อนแบบนั้นเสียที กระหม่อมชนลูก”

“นายท่านหนักแบบนี้ เรามาเยี่ยมเยียน ควรซาบซึ่งใจ ใช้คำว่าชนลูกกับพี่ชายที่แสนดีคนนี้ได้ยังไงกัน เจ้าห้องชายผู้ไม่รู้จักรักความอ่อนโยน”

“กระหม่อมคงซาบซึ่งใจ ถ้าหากพระองค์เสด็จกลับไปทำงาน”

พระอนุชาอยู่ในวัยยี่สิบ เอกการเองาน มีความรู้กว้างขวาง ความสามารถ และความเข้มแข็งของคีซาร์เป็นที่ประจักษ์และได้รับการยกย่องเชิดชู หลังการยึดอำนาจ คีซาร์ก็ยังทำงานอย่างหนัก แต่ก็ยังคงความเฉยชาเอาไว้

ราชาศีซาร์เฝ้ามองพระอนุชาที่มีอายุห่างจากกันสิบเอ็ดปี ด้วยความห่วงใย หวังจะได้ยินคีซาร์เอ่ยปากขอร้องให้พระองค์ประทานความช่วยเหลือ เพื่อจะได้ทำหน้าที่พระเชษฐาผู้แสนดีเสียบ้าง แต่นี่อะไร มีแต่พระอนุชาที่ทำงานหนักและคอยปกป้องพระองค์จากคำครหาของขุนนางและประชาชน

“เราไม่ได้เจอหน้านายเลย เกือบครึ่งปีแล้ว”

“เสด็จกลับไปได้แล้วพะย่ะค่ะ”

“เรากลับก็ได้ ถ้าว่างก็ไปหาเราบ้างนะ”

“กระหม่อมน้อมส่งเสด็จ ขอทวยเทพจงอวยพรแต่ท่าน”

คีซาร์เอ่ยปากไล่ เป็นถึงราชา เหตุใดต้องเชื่อฟังท่านชายคนหนึ่งด้วยเล่า แต่ก็ต้องเชื่อฟัง ทรงยอมขยับพระวรกาย ในเมื่อพระอนุชาขับไล่แบบนี้ ชี้นำร่องอยู่ต่อ ประเดี๋ยวก็จะถูกคีซาร์ดูเานะสิ

“ฝ่าบาท”

ราชาซีซาร์ยกพระหัตถ์ ห้ามปราชญ์ให้คนสนิทข้างพระวรกาย เอื้อนเอ่ยคำใดออกมา จะปลอบโยนดวงหทัยของพระองค์ด้วยถ้อยคำ สวยหูไปทำไม ในเมื่อพระองค์รู้จักซีซาร์เป็นอย่างดี พระอนุชาหาได้ กระทำการโดยขาดการไตร่ตรอง

ซีซาร์เพิกเฉยต่อพระองค์อย่างจงใจที่จะทำแบบนั้นต่างหาก พระวรกายสูงส่งดำเนินไปยังที่ประทับ โรอิมรีบขยับตัวตาม ถ้าหาก ไม่รับสั่งให้เขาออกไปจากห้องทรงพระอักษร โรอิมก็ต้องอยู่ในห้องนี้ เพื่อรอรับคำสั่งต่อไป

“โรอิม”

“พะยะค่ะ”

“ซีซาร์รำคาญเราใช่หรือไม่”

โรอิมอีกอัก ยังจำเป็นต้องตอบสิ่งใดอีกอย่างนั้นหรือ ในเมื่อ คำตอบก็น่าจะชัดเจนอยู่แล้ว ทำงานใกล้ชิดผู้เป็นใหญ่ ต้องระวังตัว ทุกฝีก้าว นอกจากการรักษาความลับ การเอื้อนเอ่ยวาทะก็ล้วนแล้วแต่ อาจทำให้ศรัทธาของเขาถูกแยกออกจากตัว

“ไม่ต้องตอบหรอก”

โรอิมแอบถอนหายใจ เขาไม่สามารถตอบออกไปตามตรงได้ เป็นห่วงศรัทธาของตัวเองก็แสนเป็นห่วง นอกจากนี้โรอิมยังทราบว่ ราชาซีซาร์ทรงโปรดพระอนุชามากเหลือเกิน พระอนุชามีความสำคัญ ต่อองค์ราชา

และก็ยังมีความสำคัญต่อประเทศบาบิโลเนียอีกด้วย ภาระที่ท่านชาย ซีซาร์แบกเอาไว้หนักหนา โรอิมชื่นชมท่านชายที่สามารถแบกรับ ปัญหาถึงขนาดนี้ได้ ถึงจะเย็นชาเหลือเกิน จนทำให้คนรอบข้างหายใจ ลำบาก และตัดสินใจเฉียบขาดเข้าขั้นอำมหิตในบางเรื่อง

แต่หากไม่ใช่เพราะการตัดสินใจของท่านชายซีซาร์ ประชาชน ในประเทศบาบิโลเนียคงยังทวีความเดือดร้อนไม่รู้จักจบสิ้น ท่านชายซีซาร์

ยอมเสียสละชีวิตส่วนตัวเพื่อทำงานหนัก ในขณะที่ผู้ซึ่งได้รับผลประโยชน์อย่างแท้จริง จะบอกว่าเป็นประชาชนชาวบาลีเวียก็คงไม่ผิดนัก

“แต่ต่อให้รำคาญ เราก็ไม่สนใจ”

โรฮิมถอนหายใจ ผ่าบาทก็ทรงทอดพระเนตรชัดเจนน ท่านชายศิซาร์มีงานจนล้นมือ แต่องค์ราชาก็ทำราวกับว่างานของท่านชายมีน้อยเกินไป ถึงต้องจัดแจงสร้างเรื่องให้ท่านชายต้องยื่นมือมาจัดการ

“สนพระทัยสักนิดไม่ดีหรือพะยะค่ะ”

“เราไม่สน ศิซาร์มีหน้าที่ต้องอดทนกับเรา”

ต่อให้ท่านชายศิซาร์ขุ่นเคือง องค์ราชาก็จะไม่เพิกเฉยต่อพระอนุชาเป็นอันขาด แต่จะหาเวลาว่างเพื่อเสด็จไปเยี่ยมเยียนไม่ให้ขาด

“ผ่าบาท”

ราชินีอิวานก้าถวายนามเคารพต่อพระสวามี ก่อนจะถูกประคองขึ้นขึ้น และดำเนินไปประทับด้วยกันบนโซฟาสวยหรู ภายในวังที่ประทับของราชินี

“เพราะมีเรื่องยุ่งๆ ให้ต้องจัดการ ก็เลยไม่มีเวลามาหาเธอสบายดีนะ”

“หม่อมฉันสบายดีเพคะ”

ใช่เพียงแค่องค์ราชินีที่มีเรื่องให้ต้องจัดการ ราชินีอิวานก้าก็มีเรื่องให้ต้องจัดการเช่นกัน รวมถึงการปรับตัวในตำแหน่งสูงศักดิ์ และจัดระเบียบความเรียบร้อยของตำหนักใน ซึ่งตามกฎหมายแล้วอยู่ในความดูแลของพระองค์

หลังการขึ้นครองบัลลังก์ สตรีถูกส่งมาบรรณาการ ต้องมีการจัดระเบียบ ราชินีอิวานก้าต้องดูแลเรื่องนี้ด้วยพระองค์เอง ทรงเป็นราชินี ย่อมต้องควบคุมสตรีเหล่านี้ไว้ให้ได้ ไม่ให้เผยอขึ้นมาเทียบเคียง

บารมียังต้องสร้าง อำนาจของพระสวามี ราชนีก็ต้องสนับสนุน

พระทัยต้องกว้างขวาง ยอมรับให้ได้ว่าสตรีเหล่านี้คือส่วนหนึ่งที่จะทำให้รากฐานอำนาจของพระสวามีมั่นคง เมื่อยามดำรงสถานะท่านชายศิษาร์ ก็มีชาวยารอง ทว่าจำนวนชาวยารองก็ไม่ได้มีจำนวนมาก เจกเช่นจำนวนพระสนมขององค์ราชา

ด้วยความจำเป็น อำนาจต้องได้รับการสนับสนุนจากขุนนาง ตระกูลสำคัญ ราชนีอีवानก้าจึงต้องจัดการให้มีความสำคัญ และจัดลำดับพระสนม กระทั่งนางในฮาเริ่มอย่างยุติธรรม และเหมาะสมกับตระกูลของแต่ละคน

“มีหลายเรื่องที่ต้องให้เธอจัดการ เธอคงเหนื่อย”

“หม่อมฉันไม่กล้าพูดว่าเหนื่อยหรอกเพคะ เพราะฝ่าบาทเห็นดีเหนื่อยกว่ามาก”

“เป็นศิษาร์ต่างหากที่เหนื่อยยิ่งกว่า”

“ไม่ผิดจากที่รับสั่งเพคะ ท่านชายศิษาร์ต้องเห็นดีเหนื่อยมากจริงๆ”

“นอกจากเหนื่อย ก็ยังอันตราย หากไม่ใช่เพราะศิษาร์ เรากับเธอก็คงไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้”

“เพคะฝ่าบาท”

ราชาศิษาร์สอบถามไปยังรีอบเบนอัศวินคนสนิทของท่านชายศิษาร์ ใช้อำนาจล้วงเอาข้อมูลมาได้เพียงแค่ว่า ท่านชายศิษาร์ทำงานหนัก มีเวลานอนเพียงวันละหนึ่งหรือสองชั่วโมง คนเป็นพี่ชายได้ยินแล้ว ก็รู้สึกเศร้าใจ

“ความดีความชอบของศิษาร์ เรายังคิดไม่ออกว่าจะตอบแทนอย่างไรถึงจะเหมาะสม”

ราชนีแยมัสมวลอ่อนโยน แล้วก็จับพระหัตถ์ของพระสวามีเอาไว้ พระหัตถ์ก็อบกุ่มจับกันเอาไว้อย่างอบอุ่น

“อิวานก้า เรามาเพื่อบอกให้รู้ เราจะส่งตัวคีซาร์ไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ”

หากเป็นพระชายาของท่านชายคีซาร์ จะต้องร้องขอเหตุผลที่ลึกซึ้งยิ่งกว่านี้ แต่เมื่อเป็นราชินีแห่งบาลีเวีย ก็ต้องยอมรับการตัดสินพระทัยของพระสวามี

“เพคะฝ่าบาท”

“คีซาร์ปรึกษาเรา และเราก็เห็นด้วย”

“หม่อมฉันจะดูแลเรื่องสิ่งของจำเป็นสำหรับการเดินทางขององค์รัชทายาทให้เรียบร้อยเพคะ”

“ลำบากเธอแล้ว”

“เป็นหน้าที่ของหม่อมฉันเพคะ”

ทรงโอบกอดราชินีในดวงใจ ปลอดภัยด้วยจุมพิตอ่อนโยนที่ประทับลงบนนวลปราง ราชินีคงต้องคิดถึงและห่วงใยพระโอรส แต่ทำอะไรได้ ในช่วงที่สถานการณ์บ้านเมืองยังระอุอยู่เช่นนี้ ทรงเห็นด้วยกับท่านชายคีซาร์ ที่ต้องปกป้ององค์รัชทายาทให้ปลอดภัย

“และอีกเรื่องที่ต้องรบกวนเธอ”

“ฝ่าบาท อย่ารับสั่งแบบนั้นสิเพคะ หม่อมฉันยินดีทำตามรับสั่งของพระองค์ทุกเรื่องเพคะ”

“เราารู้ เธอเป็นสตรีที่เรารักที่สุด ห่วงใยที่สุด และเหมาะสมที่จะอยู่เคียงข้างเรามากที่สุด”

“หม่อมฉันรักพระองค์เพคะ”

“อิวานก้า เรื่องธิดาคนเล็กของท่านชายคาเลน คลาเลนเมอริ เราอยากให้เธอขอตัวเข้ามาฝึกงานเรียนรู้ในตำหนักใน”

รับสั่งขององค์ราชา หาได้หมายถึงเพียงคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ที่ต้องเข้ามาเรียนรู้งาน แต่หมายถึงการเตรียมพร้อมเพื่อเป็นสตรีผู้สำคัญในอนาคต

“ได้ยินว่าเป็นเด็กน้อยหน้าตาตางดงามโดดเด่นเพคะ อายุน้อยกว่า
องค์รัชทายาทของเราสองปีเพคะ”

“จัดการด้วยนะอีวานก้า”

“เพคะ แต่...ฝ่าบาทเพคะ พระชายาของท่านชายคาเลนเป็นสตรี
จากประเทศไทยนะเพคะ”

“เรื่องนั้นไม่สำคัญเลยสักนิด ในเมื่อมีสายเลือดของท่านชาย
คาเลนอยู่ในตัว นอกจากนี้ราชวงศ์คาลาเลนเมอริ เป็นราชวงศ์ที่มีอำนาจ
และความมั่งคั่ง อำนาจนั้นหากถูกลอมรวมเข้ากับอำนาจของราชวงศ์
ลา ซาฟรอนเต้ ย่อมดีกว่าปล่อยให้รวมกับราชวงศ์อื่นหรือตระกูลอื่น”

“หม่อมฉันทราบแล้วเพคะ”

“และอีกเรื่องที่เราต้องรบกวน”

“รับสั่งมาเถอะเพคะ หม่อมฉันจะทำตามพระบัญชาเพคะ”

“เราจะค้างคืนที่นี่”

ราชินีอีวานก้าแย้มสรวลอ่อนโยน ในเมื่อผู้สูงศักดิ์ประสงค์เช่นนั้น
แล้ว มีหรือที่ใครจะกล้าขัดความต้องการ ราชาชีชาร์ตั้งพระทัย ด้วย
ภาระหน้าที่ ทำให้พระองค์ต้องรับสนมและนางบำเรอจำนวนมาก แต่
สตรีหนึ่งเดียวที่จะทรงให้ความสำคัญที่สุดก็คือราชินีอีวานก้า ไม่ใช่
เพียงแค่ว่าอำนาจของตำหนักใน แต่จะประทานความรักให้ราชินีอย่าง
เปิดเผย

1

ท่านชายปีศาจ

สิบสองปีหลังจากท่านชายคิซาร์ ลา ซาฟรอนเต้ ยึดอำนาจจากราชวงศ์โครลีเซีย ราชาซีซาร์ ผู้ถือกำเนิดจากราชวงศ์ลา ซาฟรอนเต้ ขึ้นครองอำนาจ ประเทศบาเลียเวียกำลังเข้าสู่การพัฒนาในหลายด้าน เรื่องปากท้องของประชาชนคือเรื่องแรกของผู้ปกครองประเทศให้ความสำคัญ

ราชวงศ์โครลีเซียไม่อนุญาตให้ประชาชนถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดิน อนุญาตเพียงราชวงศ์สูงศักดิ์และขุนนางในชนชั้นระดับเก๋เท่านั้น ที่สามารถถือครองที่ดินได้ ทำให้ในช่วงการปกครองของราชวงศ์โครลีเซีย ที่ดินทำกินของประชาชนถูกยึดครองเป็นจำนวนมาก

ประชาชนต้องเช่าที่ดินในราคาแพงเพื่อทำกิน นอกจากต้องจ่ายเงินค่าเช่า ยังต้องจ่ายเป็นผลผลิตทางการเกษตรให้แก่ราชวงศ์ผ่านทางรัฐบาลของประเทศบาเลียเวีย ซึ่งนายกรัฐมนตรีผู้มีอำนาจก็ยังเป็นขุนนางชั่วที่ประจบสอพลอ ไม่สนใจความลำบากของประชาชน

ราชวงศ์ลา ซาฟรอนเต้พลิกเปลี่ยนประวัติศาสตร์การปกครอง

ในพื้นที่ทำการเกษตร ประชาชนสามารถเช่าที่ดินทำกินในราคาเช่าปีละหนึ่งเหรียญ ซึ่งจะทำสัญญาการเช่าครั้งละสิบปี นอกจากนี้ยังสามารถจ่ายเงินมัดจำเพื่อทำเรื่องซื้อที่ดิน โดยชำระเฉพาะราคาที่ดิน โดยไม่มีดอกเบี้ย

เมื่อผ่อนชำระครบถ้วนตามมูลค่าที่ดินก็สามารถถือครองที่ดินได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ท่านชายศิซาร์ยังป้องกันการทุจริต เอาเปรียบประชาชน มีช่องทางให้ยื่นเรื่องร้องเรียนถ้าหากมีคนในรัฐบาลหรือราชสำนักคิดโกงหรือเอาเปรียบ โดยเรื่องร้องเรียนจะถูกส่งถึง ร็อบเบน เฟอร์ริงตัน และ ซาเป้ ดัลลาเอลก้า อัควินชั้นแก้ว ซึ่งเป็นอัควินที่มีตำแหน่งสูงที่สุด และยังเป็นคนสนิทข้างกายของท่านชายศิซาร์ เพื่อให้ประชาชนกล้าที่จะร้องเรียน ประชาชนจะได้รับความเป็นธรรม ในขณะที่ขุนนางที่สร้างความเดือดร้อนให้ประชาชนต้องเดือดร้อนยิ่งกว่า

บทลงโทษของท่านชายศิซาร์นั้นเข้าขั้นอำมหิต นอกจากได้รับความเคารพและชื่นชม ก็ยังได้รับความเกรงกลัวจากประชาชนในประเทศบาสิเวียอีกด้วย ในขณะที่ราชาศิซาร์คือนักปกครองที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมและมีน้ำพระทัยกว้างขวาง

ความสามารถของท่านชายศิซาร์เป็นที่เลื่องลือ เช่นเดียวกับความน่ากลัวของท่านชาย ด้านมืดที่เป็นเรื่องเล่ากันแบบปากต่อปาก โดยไม่สามารถหาต้นตอได้ว่ามาจากที่ใด ท่านชายศิซาร์ได้ชื่อว่าเป็น ‘ท่านชายปีศาจ’ โหดเหี้ยมและจิตใจแข็งแกร่งดุจหินผา

มีบุรุษที่ย่อมต้องมีสตรี มีขาวลือแบบลับๆ ท่านชายศิซาร์นั้นอำมหิตและชื่นชอบการทรมานผู้หญิงของตัวเองก่อนที่จะร่วมหลับนอนด้วย นอกจากเป็นบุรุษที่ทำงานหนัก ก็ยังเป็นนักรักที่มีนางบำเรอในความดูแลนับร้อยคน

ว่ากันว่าภายในตำหนักษาเทียซา ซึ่งเป็นตำหนักสำหรับนางบำเรอของท่านชายศิซาร์ วันที่ท่านชายเข้าไปในตำหนัก จะต้องมีเสียงร้อง

โหยหวนของสตรี และเสียงร่ำไห้เพื่อร้องขอให้ท่านชายไว้ชีวิตตั้งขึ้น อยู่เสมอ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมียุทธสตรีจำนวนมากที่ต้องการกลายเป็น ผีเสื้อแสนสวยและบินเข้าไปในเปลวไฟอันแสนน่ากลัว

“ท่านชาย! ได้โปรดไว้ชีวิตด้วย ท่านชาย”

ภายในห้องโถงที่แสนหรูหราของตำหนักซาเทียซา บนเพดาน มีภาพเขียนงานศิลปะ เรือนร่างของสตรีและบุรุษกำลังเกี่ยวพากัน เป็นภาพงานศิลปะที่ให้ความรู้สึกยั่วยวนและเร่าร้อน ท่านชายคิซาร์ นั่งอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ ดวงตาเย็นชามองไปยังสตรีที่กำลังร้องไห้ คร่ำครวญ รวกับว่าตัวเองเป็นผู้บริสุทธิ์ไร้ซึ่งมลทิน มือของสตรีผู้นั้น ถูกใส่กุญแจมือเอาไว้ ชุดนอนสีขาวยั่วยวนอวดรูปร่างที่แสนสวยงาม และเร้าอารมณ์บุรุษ ไม่ได้ทำให้ความเย็นชาในดวงตาของท่านชายคิซาร์ เปลี่ยนแปลง

องค์กรหญิงสี่คนยืนประจบสตรีนางนั้น ระวังไม่ให้อีกฝ่าย ทำเรื่องไม่เหมาะสม เป็นต้นว่าการพยายามเข้าไปใกล้ชิดท่านชายคิซาร์ ด้านหลังโซฟางามหรูตัวที่ท่านชายนั่งอยู่ ซ้ายขวามือร่างของอัศวินคู่ใจ ร็อบเบนและซาเป้ ยืนตัวตรงราวกับรูปปั้นของนักรบ ยิ่งทำให้ท่านชาย คิซาร์ดูน่ากลัวเหลือเกิน

“ท่านชาย ฉันไม่รู้เรื่องนะคะ ฉันถูกใส่ร้าย ท่านชายซา ท่านชาย...”

ท่านชายคิซาร์หันไปพยักหน้าเรียกซาเป้ อีกฝ่ายยืนตรง ยกมือขวากำเข้าหากัน ทาบทแยงเข้ากับแผ่นอกและโค้งตัวลงเพื่อ แสดงความเคารพต่อท่านชายคิซาร์ ก่อนจะเดินเข้าไปหานางบำเรอ ผู้คิดสั้น ด้วยแผนการที่ไร้ความแยบยลเช่นนี้ มีหรือจะสามารถกำจัด ลมหายใจของท่านชายคิซาร์ได้

“ท่านซาเป้คะ”

องค์กรหญิงที่ถือถาดน้ำชาเอาไว้เดินเข้าไปหาซาเป้ นี่คือน้ำชา ที่นางบำเรอผู้นั้นเตรียมไว้ให้ท่านชายคิซาร์ แต่ท่านชายปฏิเสธที่จะดื่มมัน

และมันก็ทำให้เธอต้องมาคุกเข่าและถูกจับกุมพร้อมกับคนรับใช้ประจำตัว อยู่ในตอนนี้

“ในเมื่อเธอมีน้ำใจต่อฉัน ฉันก็จะแสดงน้ำใจต่อเธอ ตีมันซะ”

ท่านชายคีซาร์มองท่าทางหวาดกลัวของสตรีนางนั้นและคนรับใช้ประจำตัวด้วยดวงตาเรียบเฉย เขาเป่้หันไปพยักหน้าในห้องครักซ์หญิง ยื่นถาดไปตรงหน้าของนางบำเรอผู้ไม่รู้ลั้กที่ต่ำที่สูง นางบำเรอผู้นั้น ล่ายหน้าปฏิเสธ ใบหน้าเป้ยกชุ่มด้วยหยดน้ำตา

“ตีมันซะ ถ้าหากเธอและคนรับใช้ของเธอปฏิเสธ ฉันจะส่งน้ำชานี้ให้ครอบครัวของเธอได้ตีมันทั้งตระกูล”

น้ำเสียงเย็นยะเยือกของท่านชายคีซาร์ทำให้อีกฝ่ายหนาวเหน็บ จับขั้วหัวใจ ทำไมเธอถึงได้โง่เขลาเช่นนี้กันหนอ ความโง่เขลาทำให้เธอต้องเอาชีวิตในวัยสาวมาทิ้งไว้ที่นี่ เพียงท่านชายขยับตัว นางบำเรอผู้นั้นก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นดังขึ้น

มือสั่นเทาต้องยอมจับถ้วยน้ำชา และประคองมันขึ้นจรดริมฝีปาก คนรับใช้ประจำตัวก็ต้องทำแบบเดียวกัน กระทั่งริมฝีปากสั่นระริก ตีมันน้ำชาเข้าไป ท่านชายคีซาร์โบกมือให้ห้องครักซ์นำตัวนางบำเรอและคนรับใช้กลับไปห้องของเธอ

“คีซาร์ฆ่านางบำเรออีกแล้วหรือ”

“พะยะค่ะ กระหม่อมได้รับรายงานมาจากผู้ดูแลตำหนักษาเหี้ยซาพะยะค่ะ”

พระพักตร์บึ้งตึง พระหัตถ์ถึยกขึ้น แล้วก็จรดจ่อไปยังโรฮิม ในขณะที่พระหัตถ์อีกข้างทุบลงบนโต๊ะทรงพระอักษร

“บังอาจ! ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วไซ้ไหมโรฮิม”

“ฝ่าบาท กระหม่อมผิดไปแล้วพะยะค่ะ”

โรฮิมคุกเข่าลงบนพื้น ในขณะที่ราชาซีซาร์ลุกขึ้นจากที่ประทับ
พระวรกายสั่นเต็ม พระพักตร์แดงก่ำด้วยโทสะ

“รู้หรือไม่ว่าทำผิดอะไร”

“กระหม่อม กระหม่อมไม่ทราบว่กระหม่อมผิดอะไรพะยะค่ะ”

“ผิดที่ไม่รู้จักตรวจสอบและรายงานให้แน่ชัด พระอนุชาของเรา
ฆ่านางบำเรอ! ฆ่านางบำเรออย่างนั้นหรือ”

“กระหม่อมผิดไปแล้วพะยะค่ะ”

“คีซาร์ทำให้คนเสียชีวิตแบบนั้น นางบำเรอหรือนักฆ่ากันแน่
ที่ถูกฆ่า!”

“นะ...นักฆ่าพะยะค่ะ เป็นนักฆ่าพะยะค่ะฝ่าบาท”

โรฮิมเสียงสั่น เขาต้องเผชิญหน้ากับความหวาดหวั่น ซีวิต
แขวนอยู่บนเส้นด้ายเสมอ ถ้าหากรายงานเกี่ยวกับท่านชายคีซาร์โดย
ขาดการไตร่ตรอง

แม้กระทั่งองค์รัชทายาทกีซาร์ ลา ซาฟรองเต้ ก็ยังไม่ได้รับ
การพะเน้าพะนอเทียบเท่ากับท่านชายคีซาร์ ราชาซีซาร์แห่งบาเลียเวีย
ถึงขนาดแต่งตั้งท่านชายคีซาร์ในตำแหน่ง ‘ท่านชายของแผ่นดิน’

นอกจากนี้ยังให้ผู้ดูแลเกณฑ์ของเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ เพิ่มกฎ
ข้อสำคัญเกี่ยวกับตำแหน่งท่านชายของแผ่นดิน ผ่านขั้นตอนยุ่งยาก
มากมาย ฝ่าบาทก็ยังคงดิ้นรนกระทั่งสำเร็จ ความสำคัญของตำแหน่งนี้
มีอำนาจในมือเป็นรองเพียงแค่ราชาซีซาร์เท่านั้น กระทั่งราชินีอิวานก้า
หรือองค์รัชทายาทกีซาร์ ก็ยังอยู่ในลำดับรองจากท่านชายคีซาร์

“เป็นนักฆ่า คิดลอบสังหารท่านชายคีซาร์ สมควรตายหรือไม่”

“สมควรตายแล้วพะยะค่ะ”

“ชีวิตของท่านชายคีซาร์ เทียบกับนักฆ่าที่มุ่งหมายทำร้ายคนสำคัญของ
ประเทศบาเลียเวีย จงอย่าได้ใช้ตำแหน่งที่นักฆ่าขึ้นตำสวมรอยเข้ามา
เพื่อทำร้ายคีซาร์ และทำให้เกียรติของท่านชายต้องเสื่อมเสีย”

“พะยะค่ะฝ่าบาท กระหม่อมผิดไปแล้วพะยะค่ะ”

“เพราะมีคนปากแบบนี้มากมายนั้นแหละ ข้าลือไว้ส่าระถึงได้
แพร่สะพัดไปทั่ว”

ราชาซีซาร์โบกพระหัตถ์ ประทานอนุญาตให้โรอิมลุกขึ้นยืน

“รายงานท่านชาย ดีนากับคนรับใช้ประจำตัวเสียชีวิตแล้วครับ
จากผลการตรวจสอบ ในน้ำชาเมียพิชครับ”

รีอบเบนเข้าไปรายงานท่านชายคีซาร์ ร่างสูงสง่ายื่นมองออกไป
นอกหน้าต่างในห้องทำงานภายในตำหนักธาเทียซา ซึ่งเป็นตำหนัก
ที่องค์ราชาประทานให้เป็นของขวัญ

ใจของคีซาร์ เขาไม่ใส่ใจกับความสุสบาย ต่อให้เป็นกระหม่อม
ขนาดเล็กเขาก็อยู่ได้ แต่ราชาซีซาร์ก็มีวิธีการพูดที่ทำให้ชายหนุ่มปฏิเสธ
ไม่ได้ กระทั่งตอนนี้ เขาก็อยู่ที่นี้มากกว่าสิบปีแล้ว

“ตรวจสอบหรือยังว่าเธอเป็นคนของใคร”

“ตรวจสอบแล้วครับท่านชาย”

รีอบเบนแจ้งข้อมูลเพิ่มเติมอย่างละเอียด ท่านชายคีซาร์ขยับตัว
เดินไปยังเก้าอี้ด้านหลังโต๊ะทำงาน ก่อนจะทรุดตัวนั่งลง

“ยังไม่ต้องทำอะไร”

“ครับท่านชาย”

“ขออนุญาตรายงานท่านชายเพิ่มเติม ตอนนี้ข้าแพร่สะพัด
ออกไปว่านางบำเรอในตำหนักของท่านชายเสียชีวิตด้วยน้ำมือของ
ท่านชายครับ”

“นั่นก็มีส่วน เพราะฉะนั้นก็ไม่จำเป็นต้องแก้ไข”

ซาเบ้ที่รายงานเพิ่มเติม กลับต้องการให้แก้ไข เพื่อไม่ให้ชื่อเสียง
ของท่านชายคีซาร์ต้องต่างพร้อย แต่ก็ทราบดีว่าเจ้านายที่เขามอบกาย

ถวายชีวิตให้ ไม่ยินดียินร้ายต่อการได้รับความชื่นชมยินดี ท่านชาย คีซาร์ทำงานหนัก เพื่อประเทศชาติ เพื่อประชาชน แต่ก็ยังมีผู้ไม่หวังดี ปล่อยข่าวลือ จนท่านชายถูกเรียกขานจากคนบางกลุ่มเป็น ‘ท่านชาย ปีศาจ’

คนกลุ่มที่เสียผลประโยชน์พวกนั้นชิงชังท่านชาย แต่ประชาชน ที่รักดีต่อท่านชายมีมาก ถึงอย่างนั้นข่าวลือแบบนี้ก็ทำให้ซาเป้รู้สึก ไม่พอใจ ถ้าหากเขาได้ยินมันผู้ใดกล่าวร้ายท่านชายต่อหน้า ซาเป้ จะจัดการตัดลิ้นมันและทรมานให้สาสม

“แต่ชื่อเสียงของท่านชายจะต่างพร้อยนะครับ”

“ซาเป้ ต่างพร้อยหรือไม่ต่างพร้อยจะเป็นปัญหาอะไร ถึงอย่างไร ฉันก็ไม่ใช้ผู้ปกครองประเทศบาลีเวีย ถ้าหากเป็นเรื่องที่จะทำให้ฝ่าบาท ต้องเสียพระเกียรติค่อยให้ความสนใจ”

“ครับท่านชาย”

“ส่งตัวเธอกลับไปที่บ้าน จากทะเบียนที่ขึ้นไว้ ขึ้นไว้ว่าเป็นคน ของตระกูลไหนก็ส่งคืนไปที่นั่นและจัดพิธีศพให้เรียบร้อย”

“ครับท่านชาย”

รีบเบนกับซาเป้รับคำสั่ง และออกไปจากห้องทำงานของท่านชาย คีซาร์

“ทำไมได้ยินหรือไงท่านอัศวินซาเป้”

รีบเบนหันไปถามเพื่อนสนิท เมื่อออกมาพ้นจากห้องทำงาน ของท่านชายคีซาร์ ทั้งรีบเบนและซาเป้ล้วนแล้วแต่เป็นอัศวินระดับเก้า ซึ่งระดับเก้าคือลำดับสูงสุดของขุนนางในแต่ละตำแหน่ง อัศวินเองก็มี การแบ่งลำดับชั้นออกเป็นสามลำดับ

อัศวินคาซาเนีย คืออัศวินชั้นสูง ตำแหน่งอยู่ในระดับชั้นเก้าเท่านั้น

อัศวินลาซาเนีย คืออัศวินชั้นกลาง ตำแหน่งอยู่ในระดับชั้นห้า ถึงชั้นที่แปด

อัศวินจาซาเนีย คืออัศวินชั้นต้น ตำแหน่งอยู่ในระดับชั้นหนึ่ง ถึงชั้นสี่

รองจากตำแหน่งอัศวินก็คือตำแหน่งองครักษ์ ซึ่งก็มีระดับชั้น ลดหลั่นกันลงไป ร็อบเบนและซาเป้ นอกจากจะได้มีระดับชั้นสูงแล้ว เงินเดือนรวมถึงสวัสดิการของพวกเขาก็สูงตามตำแหน่ง

ท่านชายคิซาร์หรือกฎระเบียบการจ่ายเงินเดือน สำหรับอัศวินและ องครักษ์จะมีค่าเสี่ยงภัยจ่ายตามลำดับของความเสี่ง ท่านชายคิซาร์ จัดลำดับความสำคัญของตำแหน่งต่างๆ ไม่ให้เกิดข้อครหา และ ปรับเปลี่ยนเงินเดือนตามความเหมาะสม

การรื้อระเบียบของเงินเดือนนั้น แน่แน่นอนว่าย่อมทำให้ผู้ที่ได้ ผลประโยชน์ก่อนหน้าไม่พอใจ แต่ทว่าก็ไม่มีใครกล้าลุกขึ้นมาขัดขวาง ท่านชายคิซาร์ เพียงแค่ท่านชายคิซาร์ปรายตามองและถามด้วยน้ำเสียง เย็นชาถึงผู้ที่ต้องการขัดขวาง ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ล้วนแล้วแต่ต้องก้มหน้า หลบสายตา

“ท่านชายทำงานหนัก เพื่อประเทศชาติ เพื่อประชาชน แต่กลับ ถูกคนกลุ่มหนึ่งใส่ร้ายอย่างไม่ยุติธรรม”

“ท่านชายเคยกล่าวไว้ว่า ไม่มีผู้ใดบนโลกนี้ที่ปราศจากซึ่งคำนิทาน ว่าร้าย”

“ถ้าฉันเจอพวกมัน จะตัดลิ้นออกมาสักครึ่งหนึ่ง ดูซิว่ายังจะมีปัญญากล่าวถึงเรื่องร้ายๆ พวกนี้อีกหรือเปล่า”

“ข่าวลือก็คือข่าวลือ ซาเป้”

“เพราะท่านชายมีน้ำใจกว้างขวาง พวกมันถึงสามารถมีชีวิตเพื่อ ใช้ปากกล่าวเรื่องไร้สาระ”

“รู้ว่าไร้สาระก็อย่าไปสนใจ เรายังมีเรื่องต้องจัดการ”

“ฉันจะไปจัดการเรื่องนักร้องในคราบน้ำงำเรอคนนั้นเอง นาย
อยู่อารักขาท่านชาย”

“ไม่มีปัญหา”

ซาเป้กับบริอบเบนจะอยู่เคียงข้างท่านชายศิซาร์เสมอ ถ้าหาก
ไม่อยู่พร้อมหน้า ก็ต้องมีใครคนใดคนหนึ่งประจำอยู่ จะไม่ห่างหายไป
ไปจากการอารักขาท่านชายศิซาร์พร้อมกันทั้งสองคน

“นักร้องชั้นต่ำช่างโง่เขลา ก็คนแล้วที่เอาชีวิตมาทิ้งในตำหนัก
ซาเทียซา” ซาเป้สายศิระชะ บุรุษลั่นชมชอบอิสตรี แต่มิได้หมายความว่า
บุรุษจะหน้ามืดตามัวกับทุกคน คนที่ส่งนักร้องในคราบน้ำงำเรอ
มาสังหารท่านชายศิซาร์ ถึงทำไม่เคยสำเร็จ

“ข่าวด่วนๆ ข่าวจากตำหนักซาเทียซามีลงอีกแล้ว!”

ร้านที่ขายหนังสือพิมพ์ต่างส่งเสียงตะโกนเรียกความสนใจจาก
ลูกค้า ข่าวด่วนก็คือข่าวลือ ซึ่งมีหนังสือพิมพ์ที่ขายเฉพาะข่าวลือเท่านั้น
ขนาดของหนังสือเป็นพับๆ เหมือนกับใบปลิว มีราคาเพียงแค่หนึ่งเหรียญ
ซึ่งในประเทศบาหลีเวีย ประชาชนนิยมอ่านข่าวจากสื่อสิ่งพิมพ์ มากกว่า
การตามข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต ด้วยวิถีชีวิตของประชาชน ที่ประเทศ
เพิ่งกลับเข้าสู่ความรู้สึกของคำว่า ‘สงบ’ ได้เพียงสิบสองปี ทำให้ประชาชน
ยังคงรักษาการใช้ชีวิตแบบดั้งเดิมเอาไว้ให้มากที่สุด

“ตีลา ชื่อหนังสือพิมพ์ให้ฉันหนึ่งฉบับ”

“ค่ะคุณหนู”

คนที่ออกคำสั่งเป็นผู้หญิงรูปร่างอ้วนแอ่น ใบหน้าสวยหวาน
สะดูดตา เธอเดินอยู่ในที่ชุมชน แต่ก็ไม่มีใครเข้าไปใกล้เธอ

อาการบ่นร่างกายของเธอแสดงให้เห็นถึงความทรูหรา เนื้อผ้า
ราคาแพง และสาวใช้ประจำตัว บ่งบอกว่าเธอต้องเป็นลูกคุณหนู

ตระกูลผู้ดีมีเงิน

ถึงอย่างไรประเทศบาสีเวียก็ยังมีระบบชนชั้นที่ยังไม่จางหายไป ท่านชายคีซาร์ทำงานอย่างหนัก เพื่อให้ประชาชนได้มีที่ดินทำกินเป็นของตัวเอง คนที่มีความพยายามก็จะตั้งเป้าเพื่อเปลี่ยนจากการเช่าเป็นการซื้อที่ดิน ส่วนคนที่ไร้ความอดทนก็จะไม่ได้ครอบครองที่ดินทำกิน

เวลาสิบสองปี จะว่านานก็นาน แต่ไม่นานมากพอที่จะทำให้ประเทศก้าวไปข้างหน้าแบบติดปีก เพราะการพัฒนาที่เกิดขึ้น เรียกได้ว่าเป็นการพัฒนาจากชากปรักหักพังของประเทศที่ถูกครอบครองด้วยอำนาจไร้ความยุติธรรมมาเป็นเวลานาน

ระบบชนชั้นที่ฝังรากลึกมายาวนานยังคงอยู่ เพียงแต่ในยุคการปกครองของราชาซีซาร์ และมีมือขวาคนสำคัญคือท่านชายคีซาร์ ประชาชนได้รับการปฏิบัติเยี่ยงมนุษย์ มีสิทธิมีเสียงในการออกความคิดเห็น และสามารถเลือกใช้ชีวิตของตัวเองภายในกรอบของกฎหมายได้อย่างเหมาะสม

“หนังสือพิมพ์มาแล้วค่ะคุณหนู”

ตีล่าส่งหนังสือพิมพ์ให้แก่เจ้านาย คุณหนูของตีล่ามองหาที่หยุดยืนอ่าน ตีล่าตามไปคอยดูแลอย่างใกล้ชิด

“ข่าวลือแบบนี้ ขาดิจจริง”

“ก็รู้ว่าเป็นข่าวซุบซิบค่ะคุณหนู ก็อ่านกันเอาสนุกเหมือนอ่านหนังสือนิยายหรือหนังสืออ่านเล่นเท่านั้นค่ะ”

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ข่าวลือแบบนี้ เหมาะสมแล้วหรือกับคนที่ทำงานหนักเพื่อบาสีเวีย ข่าวของนางบำเรอที่เสียชีวิต เรื่องแบบนี้สมควรนำมาเขียนข่าว แล้วใส่ความคิดเห็นของตัวเองหรืออย่างไร

“คุณหนู อย่าเพิ่งอารมณ์เสียไปเลยนะคะ”

“ฉันไม่ได้อารมณ์เสียหรอก แค่คิดว่าไม่ถูกต้องเท่านั้น”

หากไม่ใช่เพราะท่านชายคีซาร์ มีหรือประชาชนจะได้ลืมตาอ้าปาก

สามารถมีชีวิตที่ดีขึ้นแบบนี้ได้ จนถึงตอนนี้ท่านชายก็ยังทำงานอย่างหนัก

“เป็นแค่เรื่องความบันเทิงเล็กน้อยเท่านั้นค่ะ”

“นางบำเรอคนนี้เป็นคนที่เท่าไรแล้วนะ”

“หมายถึงว่าเป็นคนที่เท่าไรที่เสียชีวิตในตำหนักซาเทียซาเทร็อคคะ
คุณหนู”

“ใช่แล้ว”

“ไม่มีตัวเลขยืนยันหรือคะคุณหนู ข่าวนี้อาจเขียนกันเพียงให้
ครึกครื้น ถ้าหากเป็นหัวข้อของหนังสือพิมพ์นี้ คนซื้อก็รู้อยู่แล้วว่าอ่าน
ข่าวลือ มีความจริงน้อยมาก”

“เพราะฉะนั้นก็ไม่มีทางที่ท่านชายจะใจร้ายเป็นท่านชายปีศาจ
จริงไหม” ใบหน้างดงามโดดเด่นอ่อนโยนเมื่อกล่าวถึงท่านชายคิซาร์
แม้กระทั่งประกายในดวงตาก็ยังอบอุ่น ริมฝีปากแสนสวยคลี่ยิ้มบางเบา

“คุณหนูชื่นชมท่านชายเป็นอันดับหนึ่งในดวงใจอยู่แล้วนี่คะ”

“ท่านชายไม่สมควรได้รับการชื่นชมหรือไง”

“ต้องสมควรได้รับสิคะ”

“ถ้าหากเป็นท่านชายปีศาจ มีนิสัยร้ายกาจ อ่างมืด ไร้หัวใจ มีหรือ
จะยอมให้หนังสือพิมพ์ที่ทำข่าวแบบนี้ยังหากินในประเทศบาฮีเวียได้”

ไม่ใช่เพราะมีน้ำใจกว้างขวาง เล็งเห็นว่าสำนักพิมพ์ขายได้ก็มีเงิน
จ้างพนักงาน และเงินจากการขายหนังสือพิมพ์ก็นำไปซื้อวัตถุดิบและ
ลงในการพิมพ์ เป็นการกระจายการใช้จ่ายไปยังหลายส่วนหรือคะ
บุรุษที่เป็นใหญ่และมีน้ำใจกว้างขวางถึงขนาดนี้ สมควรได้รับเพียง
คำชื่นชมเท่านั้น ท่านชายคิซาร์เพิกเฉยกับเรื่องพวกนี้ แต่เธอไม่อยาก
เฉยเลยสักนิด

“คะคุณหนู”

“ใช่ สมควรได้รับที่สุด”

ตีล่ำมองรอยยิ้มของคุณหนูและก็พลอยยิ้มไปด้วย สำหรับ

คุณหนูของเธอแล้ว ความรู้สึกที่มีต่อท่านชายคิซาร์ ไม่ใช่เพียงความชื่นชม แต่ถึงขั้นเทิดทูนเลยต่างหาก

“หนังสือพิมพ์นี้เก็บให้ดิฉันต้องใช้”

“ค่ะคุณหนู”

“เราไปที่ร้านผ้ากันเถอะ ฉันทยังไม่ได้ผ้าที่ต้องการเลย”

“ค่ะคุณหนู เชิญค่ะ”

คุณหนูของตีล่าออกมาข้างนอก เพราะต้องการมาที่ร้านผ้าขนาดใหญ่ที่สุดในเมืองบาซาเนีย ผ้าที่นี่มีแต่ผ้าชั้นดีราคาแพง คุณหนูสามารถเรียกให้พนักงานนำผ้าเข้าไปให้ดูได้ แต่ก็เลือกออกมาเอง เพราะอยากเลือกผ้าในร้าน ซึ่งจะมีให้เลือกเยอะกว่า

“คิซาร์”

“พะยะค่ะ”

ราชาคิซาร์ทอดพระเนตรพระอนุชาของพระองค์ ทรงใช้ชื่ออ้างเรียกตัวท่านชายคิซาร์ร่วมโต๊ะเสวย เมื่อมาถึงท่านชายคิซาร์ก็เอาแต่รับประทานอาหาร ไม่สนใจจะสนทนากับพระองค์เลยสักนิด

“ไม่คิดจะคุยกับเราบ้างหรือยังงั้น”

“ฝ่าบาททรงเชิญกระหม่อมมารับประทานอาหารเมื่อค่ำไม่ใช่หรือ”

“มันก็ใช่”

เจ้าน้องชายคนนี้ คิดจะทำให้พระองค์กริ้วจนใจขาดไปเลย หรืออย่างไรถึงจะพอใจ เชิญมารับประทานอาหารก็ควรต้องมีการสนทนาคลอเคล้าไปด้วยไม่ใช่หรืออย่างไร

“แล้วต้องการอะไรอีก”

“เราเป็นพี่ชายของนายนะ”

“กระหม่อมไม่ลืม”

“กินไปคุยกันไปด้วยก็ได้นี่”

“เชิญมากินไม่ได้เชิญมากุญนี่กระหม่อม”

“คิซาร์! จะมากไปแล้วนะ”

“งั้นกระหม่อมกลับ”

“อย่าเพิ่งกลับ เราจะไม่เสียดัง เราชู้ญญา”

ในสายตาของท่านชายคิซาร์ เห็นพระองค์เป็นราชาหรือไม่ ผู้เป็นใหญ่ต้องยอมอ่อนข้อให้แก่เจ้าน้องชายตัวร้าย ก็เพราะอยากคุยด้วย ลิบสองปีที่ผ่านมา ภาระหน้าที่ของราชาก็ใช้ว่าจะมีน้อย ยิ่งกับท่านชายคิซาร์ งานยิ่งกองท่วมราวกับภูเขา ทำให้พระองค์กับพระอนุชาได้พบกันน้อยมาก

สองสามเดือนได้พบหน้าสักครา ในบางปีที่ผ่านมา ตลอดทั้งปี พระองค์ได้ทอดพระเนตรพระอนุชาผ่านจอทีวีหรือภาพข่าว เจอตัวเป็นๆ เพียงสองครั้งเท่านั้น! ปีนี้ได้พบหน้ามากหน่อย แต่พระองค์ก็ยังไม่พอพระทัยสักเท่าไร

“กระหม่อมจะกินอาหารพวกนี้ให้เสร็จ แล้วจะไปตีมน้ำชา เราคุยกันตอนนั้นไม่ได้หรือกระหม่อม”

“วันนี้ว่างเธอ”

“พอมีเวลาให้พระองค์สอบถามหรือสอบสวนราวหนึ่งถึงสองชั่วโมง”

“เยี่ยมไปเลย งั้นกินตามสบาย เราจะไม่รบกวนเวลาของนาย แต่ว่า...”

“รับสั่งมาเถอะพะยะค่ะ”

“เราไปนั่งตรงนั้นได้ไหม”

เมื่อพระอนุชาพยักหน้า ก็ทรงย้ายพระวรกายไปประทับบนเก้าอี้ตรงข้ามกับท่านชายคิซาร์

โรฮิมแอบใช้หลังมือกรีดหยดน้ำตาด้วยความซาบซึ้ง เพราะวันนี้ท่านชายคิซาร์ช่างมีน้ำใจประเสริฐ นอกจากร่วมโต๊ะเสวย ก็ยังให้เวลากับราชาซิซาร์ ทำให้โรฮิมไม่ต้องเสี่ยงกับการถูกดำเนินคดีด้วยอารมณ์พาลพาโลจากพระเชษฐา ผู้มีดวงหทัยโปรดปรานพระอนุชาเสียเหลือเกิน

“เป็นอะไรโรฮิม”

“ผมรู้สึกซาบซึ้งครับท่านชาย”

ท่านชายคิซาร์ไม่ได้ไต่ถามถึงสาเหตุของความซาบซึ้ง เมื่อนั่งลงบนเก้าอี้ น้ำชาก็ถูกนำมาเสิร์ฟ ท่านชายมีงานที่ต้องสะสาง แต่ก็ควรต้องให้เวลากับผู้ปกครองประเทศเสียหน่อย ถึงอย่างไรในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ราชาซิซาร์ก็ทุ่มเททำงานตามที่ท่านชายคิซาร์ต้องการ

“ออกไปให้หมด เราจะคุยกับท่านชายตามลำพัง”

องค์ราชารับสั่ง ข้าราชการบริพารก็ออกไปจากห้องทั้งหมด ท่านชายคิซาร์นั่งจิบน้ำชา รอฟังคำกล่าวจากพระเชษฐา

“เรื่องนางบำเรอที่เสียชีวิตคนล่าสุด นางเป็นนักฆ่าจากที่ไหน”

“กระหม่อมขอไม่ตอบ”

“ทำไมไม่ตอบ เราเป็นราชา เราบู๊ไม่ได้หรือยังงั้น”

“รู๊ไม่ได้กระหม่อม”

“ราชายังรู๊ไม่ได้ แล้วใครที่มีสิทธิ์รู๊?”

“ถ้าหากทรงทราบ จะต้องส่งคนไปจัดการแน่ กระหม่อมยังต้องการให้พวกมันหลงระเริงและไม่ระวังตัวมากนักพะยะค่ะ”

“แต่ชีวิตของนายกำลังเสี่ยงนะคิซาร์”

“ต่อให้กระหม่อมตายไปสักคน ก็ไม่เป็นไร บัลลังก์ของพระองค์ก็เชื่อว่าจะเกี่ยวข้องกับกระหม่อม แต่เป็นองค์รัชทายาทที่ต้องรับช่วงต่อ”

“ไม่เกี่ยวเลย นายเป็นคนยึดเยียดบัลลังก์ให้เรา!”

“เหมาะสมแล้ว โชคชะตาเลือกพระองค์ให้ใช้กระหม่อม”

“เถียงกับนาย เราไม่เคยชนะ เทียบกันแล้ว สมอมของนายราวกับ ถั่วฝักยาว ส่วนสมอมของเราคงเท่าเมล็ดถั่ว”

“คำเปรียบเปรยแบบนี้ กระหม่อมไม่เคยได้ยิน”

“เราก็เป็นคนแปลกๆ อยู่แล้ว นายอย่าสนใจเลย คีซาร์ เราอยากรู้ ก็เพื่อจะได้จัดการให้เรียบร้อย เรารู้ว่านายดูแลตัวเองได้ แต่เราจะยอมให้นายเสี่ยงไม่ได้ ถ้านายตาย เราต้องเสียใจแน่”

คนเป็นพี่ชายรับหน้าที่ดูแลท่านชายคีซาร์ ด้วยหวังให้ท่านชายเติบโตขึ้นมาอย่างมีความสุขและสุขภาพดี ใครจะไปคาดคิดว่าท่านชายคีซาร์จะต้องมาเหน็ดเหนื่อยทำงานหนักเช่นนี้

“กระหม่อมขอเวลา ถ้าหากการตามสืบคืบหน้าในระดับที่กระหม่อมต้องการแล้ว จะไม่ปิดบังพระองค์อย่างแน่นอน”

“รับปากเราแล้วนะ”

“กระหม่อมถวายสัญญาพะยะค่ะ”

“แบบนี้เราอมรับได้ คีซาร์ เราเพียงหวังให้นายได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข นายเป็นวีรบุรุษของบาลีเวีย นั่นเราภูมิใจ ปลาบปลื้มใจ แต่ชีวิตที่เสี่ยงอันตราย กระทั่งอยู่ในตำหนัก ยังมีคนส่งนักรบมาเยี่ยมเยียนอยู่เรื่อยๆ ทำให้เราทุกซี้ใจ นับครั้งไม่ถ้วนที่เราถามตัวเองว่าเราเป็นพี่ชายที่ดีพอหรือยัง”

“ขอเพียงอ่านรายงาน ประทับตรา และทำงานของพระองค์ไม่ให้ค้างคา ก็เรียกได้ว่าได้ทำหน้าที่สมบูรณ์แล้วพะยะค่ะ”

“ตำหนักษาเทียซาของนายเป็นที่ดึงดูดนักรบ หาใช่ตำหนักหาความสำราญ”

“กระหม่อมมิได้ต้องการความสำราญจากสตรี”

“เพราะนายมีเบี่ยงก้า?”

“ถึงไม่มีเบี่ยงก้า กระหม่อมก็ไม่เดือดร้อนด้วยเรื่องแบบนี้หรอก พะยะค่ะ แต่ละวันมีงานให้ทำมากมาย ในหนึ่งปีจะหาความสำราญ

จากสตรีครึ่งหรือสองครึ่งเท่านั้น กระหม่อมต้องการเวลานอนมากกว่าเวลาสำราญ”

ท่านชายศิขาร์ทูลตามທີ່คิด ความสำคัญในตำแหน่งชาเทียชานั้น ท่านชายหาได้ให้ความสำคัญ เป็นพระเชษฐาประทานตำแหน่งนางบำเรอให้ และกลุ่มคนที่ต้องการสังหารท่านชายก็ถือโอกาสส่งนักฆ่าผ่านมาจากตำแหน่งชาเทียชานี้ในสถานะนางบำเรอ เพราะการเข้าไปใกล้ท่านชายศิขาร์ เป็นเรื่องที่ทำไต่ยาก

อัศวินข้างกายทั้งสองคน ฝีมือเทียบได้กับคนธรรมดาทั่วไป เป็นกองทัพนักฆ่าที่ถูกส่งมา แม้จะถูกเรียกว่านักฆ่า วางตัวเป็นมือสังหาร แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่เป็นเพียงสตรี รับเงินค่าจ้าง หวังเพียงวางยา หรือคิดปลิดชีพท่านชายแบบโง่เขลา ซึ่งก็ลงเอยด้วยการถูกกำจัด

“ไม่มีเบี่ยงกั๊กก็ไม่มีไร เป็นเรื่องที่ถูกต้อง แต่คิดว่าถึงเวลาแล้ว ที่ต้องมีชายาเคียงข้าง เรายากเห็นหน้าหลาน”

“ทรงมีพระโอรสพระธิดารวมกันมากกว่าสิบพระองค์ ยังไม่พอพระทัย?”

“ศิขาร์ เรารับปากท่านแม่ จะดูแลนาย และสนับสนุนให้นายมีครอบครัวที่อบอุ่น และเราจะต้องทำให้สำเร็จ ถ้าหากนายชอบสตรีผู้ใด ขอเพียงเป็นสตรีที่นายชอบ ต่อให้เป็นสามัญชน หรือบุตรจากตระกูลยากจนเพียงใด เราก็คงจัดการแต่งงานให้”

“กระหม่อมไม่มีสตรีที่ชอบพอพะยะค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นเราถือโอกาสจัดการให้ได้หรือไม่”

“กระหม่อมขอคิดดูก่อนพะยะค่ะ”

ท่านชายศิขาร์ไม่ได้ตอบรับ เมื่อพระเชษฐายกเอาคำสั่งเสียจากมารดาขึ้นมากล่าวอ้าง ท่านชายศิขาร์ก็ต้องให้เกียรติ คำตอบมีเพียงแค่การปฏิเสธ แต่ต้องเว้นระยะไว้หน้าพระเชษฐาลักเล็กน้อย

2

เรื่องกวนใจ

ท่านชายคิซาร์หลับตาลง คำตอบที่ให้แก่ราชาซีซาร์ไม่ใช่ การอนุญาตให้ผู้สูงศักดิ์ส่งสตรีมารบกวนท่านชายคิซาร์ที่อัสคาซา ซึ่งเป็นสถานที่ทำงานของท่านชายคิซาร์ ในช่วงครึ่งวันเช้า มีสตรีถึง สิบคนถูกส่งตัวมาให้ท่านชายคิซาร์พูดคุยเพื่อศึกษานิสัยใจคอ

‘จำเป็นด้วยหรือ!’

มีงานที่จำเป็นมากกว่าการพูดคุยกับสตรี รอคอยให้ท่านชาย จัดการ เรื่องสตรีควรได้รับความสนใจหรืออย่างไร!

หรือพระเชษฐาว่างงานจนเกินไป ถึงได้ตั้งใจก่อกวนกัน หรือ ท่านชายจะต้องถ่ายโอนงานไปให้พระองค์เพิ่มอีก เพื่อให้เวลาว่างลดลง

“ท่านชายครับ”

ซาเบ้เข้าไปในห้องทำงานของท่านชาย เขาโน้มตัวแสดงความ เคารพ ท่านชายคิซาร์หลับตา มือกำปากกาแน่นขึ้น การสวดลมหายใจ ลึกๆ คือการควบคุมโทษะ

“มีใครมาอีก”

“เป็นองค์รัชทายาทเสด็จครับ”

“องค์รัชทายาททั้งนั้นหรือ เชิญเสด็จ”

ท่านชายคีซาร์ค่อยคลายโทสะ การถูกรบกวन्दด้วยสตรีที่มานั่ง
ยิ้มหวาน ทำที่ขม้ายชายตาเมียงมอง แล้วก็สะดุ้งทำท่าหวาดกลัว เมื่อ
ท่านชายคีซาร์เพ่งมองตรงๆ เป็นเรื่องเสียเวลา สตรีทั้งสิบคนที่ถูกส่งมา
ไม่มีใครที่ดึงดูดความสนใจจนท่านชายคีซาร์ยอมให้เข้าพบมากกว่า
ห้านาที

“ท่านอา”

องค์ชายรัชทายาทกีซาร์ ลา ซาฟรองเต้ มิได้กระทำการตามพระทัย
เฉกเช่นองค์ราชา มิรับสั่งให้ซาเป้เข้ามาขออนุญาตท่านชายก่อนเข้าพบ
ถ้าหากว่าท่านชายมีงานยุ่งจนไม่สามารถให้พบได้ องค์รัชทายาทก็จะ
กลับไปวังก่อน

“กีซาร์”

องค์ชายรัชทายาทแห่งบาลีเวียพาร่างสูงสง่าและใบหน้าหล่อเหลา
ราวกับเจ้าชายในเทพนิยายเข้าไปหาท่านชายคีซาร์ ซึ่งเดินออกมาขึ้น
รถม้า และก็คุกเข่าข้างหนึ่งลงตรงหน้าท่านชายเพื่อแสดงความเคารพ

“ฉันต่างหากที่ต้องแสดงความเคารพ”

ท่านชายคีซาร์วางมือลงบนไหล่ของหลานชาย องค์รัชทายาท
ดิงพระพักตร์ขึ้น แล้วก็ยังคงอยู่ในท่าแสดงความเคารพดั้งเดิม

“การที่ผมแสดงความเคารพท่านอา เป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้วครับ
ท่านอาสถานะสูงส่งและเป็นบุคคลสำคัญแห่งบาลีเวีย”

“องค์ชายรัชทายาทย่อมต้องสำคัญกว่าไม่ใช่หรือยังงั้น”

“ไม่ครับ”

องค์รัชทายาทปฎิเสธ แล้วก็ทรงพระวรกายลุกขึ้น การแสดง
ความเคารพต่อท่านชายคีซาร์เป็นเรื่องสมควรแล้ว เพราะตามกฎ

ที่องค์ราชาเห็นดเห็น้อยเพื่อที่จะทำให้สำเร็จ และก็สำเร็จไปเรียบร้อยแล้ว
แล้วนั้น ท่านชายคิซาร์คือผู้มีอำนาจรองจากองค์ราชาคิซาร์

แม้กระทั่งราชินี หรือรัชทายาทแห่งบาบิโลเนีย ก็ยังมีสถานะที่ต้อง
แสดงความเคารพต่อท่านชายคิซาร์ และองค์รัชทายาทก็ทำด้วย
น้ำพระทัยที่เคารพและเทิดทูนต่อท่านอาอย่างไร้สิ่งใดเคลือบแฝง เพราะ
ท่านอาคือฮีโร่ คือผู้ที่องค์รัชทายาทยกเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต

ท่านอาและท่านหลานสวมกอดกันเป็นการทักทาย ถึงแม้
ท่านชายคิซาร์จะคงไว้ซึ่งใบหน้าเรียบเฉย และดวงตาไร้ความรู้สึก แต่
การแสดงออกก็หมายถึงการยินดีต้อนรับหลานชาย เพราะท่านอาและ
ท่านหลานสนิทกันตั้งแต่องค์รัชทายาทยังทรงพระเยาว์

องค์รัชทายาทคิซาร์อยู่ในวัยสี่สิบสองชันษาในปีนี้เป็นนุชรูปร่างงาม
สง่าราศีอันสูงส่ง ดวงเนตรอบอุ่นของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความ
เมตตาปราณีที่ทรงครอบครองเป็นเจ้าของ หลังจากรับการแต่งตั้ง
ตำแหน่งองค์ชายรัชทายาทเมื่อสิบสองปีก่อน ก็ถูกส่งตัวไปศึกษาต่อ
ในต่างประเทศ ผู้ที่ไปเยี่ยมองค์รัชทายาทเป็นประจำทุกปี ปีละหลายครั้ง
ก็คือท่านชายคิซาร์ ซึ่งจะใช้เวลายามเดินทางไปเจรจาธุรกิจ จัดตาราง
แวะเยี่ยมหลานชายฟวงเข้าไปด้วย เมื่อกลับถึงประเทศบาบิโลเนีย
องค์รัชทายาทจึงเสด็จมาหาท่านอาเป็นคนแรก

“เอาเถอะ กลับมาก็ดีแล้ว”

“ผมเรียนจบแล้วครับ หลังจากจัดการธุระเรียบร้อยก็เดินทาง
กลับมาทันทีเพื่อมาช่วยท่านอาทำงานครับ ท่านอาจะได้มีเวลาจัดสรร
เวลาไปแต่งงาน”

“ใครบอกว่าฉันจะแต่งงาน”

“เสด็จพ่อครับ”

ท่านชายคิซาร์และองค์รัชทายาทไปนั่งสนทนากันบนโซฟา
ท่านชายคิซาร์ถอนหายใจเมื่อนึกถึงองค์ราชาคิซาร์

“เสด็จพ่อจัดการโดยไม่ได้ถามท่านอาหรือครับ”

“ถาม แต่เหมือนจะไม่ใส่พระทัยกับคำตอบ”

“เป็นอย่างนั้นนะเอง”

“เรื่องของฉันช่างเถอะ ฝ่าบาทควรต้องไปแสดงความเคารพต่อ
องค์ราชาและราชินี”

“ผมจะไปหลังจากนี้ครับ ผมมารายงานตัวกับท่านอาก่อนครับ
พรุ่งนี้ผมพร้อมจะเริ่มงานทันที ไม่ว่าท่านอาจะให้ทำอะไรก็ตาม”

องค์รัชทายาทศิษย์แสดงความกระตือรือร้น ทรงพร้อมที่จะ
ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้เป็นอา และตั้งใจทำอย่างดีที่สุด

ฝยตรงข้ามกล่าวถึงท่านชายศิษย์ในนามของ ‘ท่านชายปีศาจ
ผู้กระหายเลือด’ ฝ่ายพันธมิตรยกย่องท่านชายศิษย์เยี่ยง ‘ผู้กล้า’
บาลีเวียถูกขับหยดน้ำตาและหยดเลือดด้วยมือของท่านชายศิษย์

“ต้องแบบนี้สิ”

เจ้าของเรือนิวที่เคาะลงบนแป้นพิมพ์ เพื่อพิมพ์ข้อความสำหรับ
ลงในเว็บไซต์ที่หล่อนดูแลอยู่ ยิ้มอย่างพึงพอใจกับผลงานการกลั่นกรอง
ผ่านสมองจนกลายเป็นตัวอักษรของเธอ

“คุณหนูคะ ขออนุญาตค่ะ”

ติลาเข้ามาในห้องนอนของคุณหนูเล็กตระกูลคลาเลนเมอริ
คุณหนูคนสวยหันไปยิ้มให้ติลา แล้วก็พยักหน้าให้เข้ามาได้

“น้ำผลไม้กับขนมเค้กค่ะคุณหนู”

“ดีจัง กำลังต้องการของหวานพอดี”

โรเซตต้า คลาเลนเมอริ บอกอย่างอ่อนหวาน ติลาเป็นสาวใช้
ประจำตัว แต่โรเซตต้าไม่เคยพูดจาหยามเกียรติหรือใส่อารมณ์กับติลา
หญิงสาวให้เกียรติติลาในฐานะคนทำงาน และนอกจากนี้ติลายังเป็น

ทั้งเพื่อนและสาวใช้ประจำตัว

มารดาของโรเซตต้าเป็นสตรีชาวไทยที่นอกจากรูปร่างหน้าตาจะงดงามอ่อนหวาน นิสัยก็ยังอ่อนโยน สตรีในชนชั้นสูงของบาฮีเวียจะไม่เลี้ยงดูบุตรธิดาด้วยตัวเอง แต่จะต้องมีแม่แหม่มและบรรดาพี่เลี้ยงคอยดูแล

อนาลิน บวรรัช หรือ อนาลิน คลาเลนเมอริ ขออนุญาตท่านชายคาเลน คลาเลนเมอริ ผู้เป็นสามี เพื่อเลี้ยงดูทั้งบุตรชายและบุตรสาวอย่างใกล้ชิดในช่วงแปดปีแรก ซึ่งท่านชายคาเลนก็อนุญาต และยังพึงพอใจที่อนาลินต้องการดูแลบุตรและธิดาด้วยตัวเอง

โรเซตต้าไม่เรียบบร้อยอ่อนหวานเทียบเท่ากับมารดา แต่เธอมีทั้งความฉลาดเฉลียว ความอ่อนโยนของมารดา และความเข้มแข็งของบิดา หลอมรวมกันกลายเป็น โรเซตต้า คลาเลนเมอริ ซึ่งเป็นสุดที่รักของครอบครัว

“เคঁคนมสดของโปรดของคุณหนูค่ะ พระชายาลงมือทำเองเลยนะค่ะ”

“ขนมเคঁก็ฝีมือท่านแม่ ดีจังเลย แล้วท่านแม่อยู่ไหน ฉันไปชวนท่านแม่รับประทานด้วยกันดีกว่า”

“พระชายาดูแลท่านชายอยู่ค่ะ”

“ท่านพ่อกลับมาแล้วหรือ ถ้าอย่างนั้นฉันไม่กวนดีกว่า”

โรเซตต้าเปลี่ยนใจ ในเมื่อบิดามารดาอยู่ด้วยกัน หญิงสาวก็เลือกที่จะไม่เข้าไปก่อกวน เธอพิมพ์ข้อความที่คิดไว้ในสมองเต็มลงไป

“ลักรุ่นะตีล่า ไกลเสร็จแล้ว”

“ค่ะคุณหนู”

โรเซตต้าพิมพ์ไปยิ้มไป แล้วเมื่อพิมพ์ครบตามที่ต้องการ หญิงสาวก็อ่านทวนอีกรอบ เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย ก่อนจะจัดการอัปโหลดข้อความและรูปภาพที่เธอจัดเตรียมเอาไว้ลงในเว็บไซต์

ที่เธอดูแลอยู่

“เรียบร้อยแล้ว”

“มีความสุขจังเลยนะคะ”

“เพราะฉันได้ปกป้องท่านชาย ถึงจะเป็นแค่ส่วนเล็กๆ ก็เถอะ”

โรเซตตำลุกขึ้นจากเก้าอี้ทำงาน เดินไปยังโซฟาพักผ่อนที่τιάลัดจัดของว่างเอาไว้ให้ หญิงสาวที่นั่งลงบนโซฟา

“คุณหนูชื่นชมท่านชายมากจริงๆ นะคะ อยากให้ท่านชายรู้จังเลยนะคะ”

“ไม่ต้องรู้ก็ได้ เพราะฉันทำลงไปโดยที่ไม่ได้ต้องการสิ่งใดตอบแทน”

โรเซตตำเปิดเว็บไซต์เพื่อลงข้อมูลเกี่ยวกับท่านชายคีซาร์เมื่อห้าปีก่อน ตอนอายุสิบห้า ในขณะที่เพื่อนรุ่นเดียวกันเริ่มใส่ใจเรื่องความสวยความงาม แต่โรเซตตำใส่ใจกับการเรียบเรียงข้อมูลเกี่ยวกับท่านชายคีซาร์ และทำเว็บไซต์เพื่อให้คนทั่วไปในประเทศบาเลียเวียเข้ามาชมได้

ประวัติอันน่ายกย่องของท่านชายคีซาร์ในสนามรบ และการทำงานอย่างหนักเพื่อประชาชน ถูกเรียบเรียงเป็นตัวอักษรที่สื่อสารเพื่อทำให้คนได้รับรู้ถึงผลงานของท่านชายคีซาร์ ถ้าหากไม่มีการกระจายข่าวสาร ประชาชนอาจจะลืม ว่าชีวิตที่สุขสบายและได้รับอนุญาตให้ใช้ชีวิตโดยไม่ต้องถูกกดขี่เกิดขึ้นจากความเสียสละชีวิตของผู้ใด

นอกจากท่านชายคีซาร์แล้ว ก็ยังมีผลงานของอัควินคนสนิท และรายชื่อผู้เข้าร่วมต่อสู้เพื่อประชาชนลงเอาไว้อย่างครบถ้วน แต่ผลงานของท่านชายคีซาร์เป็นผลงานหลักที่โรเซตตำเขียนถึงเป็นประจำทุกเดือน และเว็บไซต์ของเธอก็มีคนให้ความสนใจเข้าชมเป็นจำนวนมาก

“คนที่อยู่ฝ่ายตรงข้าม กระจายข่าวเสียหายของท่านชายผ่านสื่อที่ไร้จรรยาบรรณ ฉันทำอะไรไม่ได้ นอกจากให้ข้อมูลที่ถูกต้อง

ไม่ใช่อารมณ์ผ่านตัวอักษร เพราะอาจทำให้คนยิ่งเข้าใจผิดว่าฉันตั้งใจ
แก้ต่าง แต่ฉันเรียบเรียงอย่างระมัดระวัง เพื่อให้คนที่เข้ามาอ่านได้
ตัดสินใจเอง”

“คุณหนูมีความสุขที่ได้ทำใช้ไหมคะ”

“ใช่ ฉันมีความสุข มีความสุขมากด้วย”

“ดิฉันทราบแล้วค่ะ ว่าท่านชายเป็นคนสำคัญสำหรับคุณหนูจริงๆ”

“แต่อย่าลืมนะทีละ เรื่องนี้เป็นความลับ”

“ไม่ลืมแน่นอนค่ะคุณหนู”

“ทีละก็กินขนมด้วยกันสิ”

“ไม่ได้หรรอกค่ะคุณหนู”

“มาเถอะ ไม่มีใครเห็นเสียหน่อย กินคนเดียวแล้วเหงา”

โรเซตตัดแบ่งขนมให้ทีละ ทีละหนึ่งลงบนพื้น ยอมรับประทาน
ของว่างเป็นเพื่อนโรเซตตัว แต่ไม่ยอมนั่งเสมอเจ้านาย ซึ่งโรเซตตัว
ก็ไม่บังคับ หญิงสาวรับประทานขนมอย่างเอร็ดอร่อย ฝีมือของอนาลิน
ถูกปากโรเซตตัวมากที่สุด

โรเซตตัวย่อตัวทำความเคารพมารดา อนาลินยื่นแขนออกไปหา
ลูกสาวคนเล็กก็เดินเข้ามาสวมกอดมารดา โรเซตตัวถูกส่งตัวเข้าไป
ที่ตำหนักในตั้งแต่ยังเล็ก ตามบัญชาของราชินีอิวานก้า หญิงสาว
ถูกเลี้ยงดูให้เติบโตในตำหนักใน

ได้รับอนุญาตให้กลับบ้านลับตาห์ละหนึ่งครั้ง และอนุญาตให้
อนาลินเข้าออกตำหนักในเพื่อเยี่ยมโรเซตตัวได้ นอกจากนี้ยังอนุญาต
ให้ตระกูลคลาเลนเมอร์สามารถส่งสาวใช้ประจำตัวของโรเซตตัวเข้าไป
คอยรับใช้ดูแลคุณหนูตระกูลคลาเลนเมอร์ได้อีกหนึ่งคน

เรียกได้ว่าตระกูลคลาเลนเมอร์ได้รับพระเมตตาจากองค์ราชา

และองค์ราชินีเป็นอย่างมาก ท่านชายคาเลนและพระชายาต่างรับรู้ว่
โรเซตต้าจะต้องมีบทบาทสำคัญในสถานะผู้หญิงของผู้ชายที่มีอำนาจ
ในประเทศบาลีเวีย

โรเซตต้าถูกเรียกตัวเข้าทำหน้าที่ในก็เพื่อเรียนรู้เรื่องการวางตัวและ
กฎระเบียบต่างๆ ภายในพระราชวัง เพื่อให้ซึมซับตั้งแต่เด็ก อนาลิน
เฝ้ามองลูกด้วยความรักและความห่วงใย รู้ว่าชะตาชีวิตของโรเซตต้า
ถูกเลือกให้เกี่ยวข้องกับผู้ชายมีอำนาจ

แต่เพราะคำว่า ‘อำนาจ’ อาจทำให้โรเซตต้าปราศจากความสุข
แต่โรเซตต้ากลับเติบโตขึ้นมอย่างงดงาม และเป็นสาวน้อยที่ฉลาดเฉลียว
มีทั้งความอ่อนโยนและความเข้มแข็ง เป็นบุตรสาวคนเล็กที่อนาลิน
สามารถเชื่อมั่นได้ว่าจะดูแลตัวเองได้เป็นอย่างดี

“ท่านแม่ขา”

อนาลินจุมพิตแก้มเนียนของบุตรสาว ยิ่งเติบโต โรเซตต้าก็ยิ่ง
งดงามเฉิดฉาย เป็นโฉมงามที่ทำให้คนเพิ่งเคยพบหน้าตกตะลึงได้
อย่างง่ายดาย

“ทำอะไรอยู่ในห้อง ลูก”

“อ่านหนังสือค่ะ”

โรเซตต้าไม่สามารถบอกเรื่องการทำเว็บไซต์ของเธอกับมารดาได้
แต่ก็ไม่ได้โกหกอนาลิน เธออ่านหนังสือจริง แต่ไม่ใช่หนังสืออ่านเล่น
เป็นหนังสือพิมพ์ซุบซิบที่กล่าวถึงท่านชายคิซาร์อย่างไม่เหมาะสม เพื่อ
ที่โรเซตต้าจะได้เรียบเรียงข้อมูลในการหักล้าง เพื่อใส่ลงไปในเว็บไซต์

“มาคุยกับแม่หน่อยนะ ริริ”

อนาลินตั้งชื่อเล่นลูกสาวว่า ‘ริริ’ เหตุผลของการตั้งชื่อก็เพราะชื่อ
โรเซตต้า คุณตากับคุณยายของโรเซตต้าเรียกยากเกินไป ก็เลยตั้งให้
เรียกง่ายคล่องปากคนแก่เข้าว่า โรเซตต้าก็ชอบชื่อเล่นของตัวเองมาก
เพราะรู้สึกว่เรียกง่ายและน่ารัก

หญิงสาวเคยได้พบกับคุณตาคุณยาย เคยไปบ้านสวนของมารดาที่ประเทศไทย แต่ตอนนี้ทั้งสองท่านเสียชีวิตไปแล้ว โรเซตต้าก็ยังระลึกถึงอยู่เสมอ เพราะคุณตากับคุณยายที่แสนใจดีของเธอ และชื่อเล่นของเธอก็เหมือนเป็นตัวแทนที่ทำให้ระลึกถึงท่านทั้งสองไม่เคยลืม

“ลูกกลับมาพักผ่อนที่บ้านคราวนี้ เมื่อกลับเข้าไปในตำหนักใน อาจจะมีบางอย่างที่ต้องเปลี่ยนแปลงไป ลูกเตรียมใจไว้แล้วหรือยัง”

“ลูกเตรียมพร้อมสำหรับทุกเรื่องค่ะท่านแม่”

อนาลินยกมือขึ้นทาบเข้ากับแก้มของบุตรสาว การเตรียมตัวของโรเซตต้าไม่ได้กระทำอย่างโจ่งแจ้ง เพราะนอกจากเรียกตัวโรเซตต้าเข้าไปในตำหนักใน ราชนีอีวานก้ายังเรียกตัวคุณหนูตระกูลขุนนางและธิดาของราชวงศ์สำคัญเข้าไปในตำหนักใน เพื่อให้การดูแลไปพร้อมกับโรเซตต้า

“วิธีที่กล้าหาญของแม่”

“ลูกใช้หัวใจของลูก ใช้ความกล้าหาญของลูก ลูกจะไม่ปฏิเสธโชคชะตาของลูกค่ะท่านแม่”

ถ้าหากโรเซตต้าต้องมีโชคชะตาที่ยิ่งใหญ่ แต่ปราศจากความสุข อนาลินก็คงเป็นทุกข์ แต่โรเซตต้าไม่เคยทำให้ออนาลินต้องเป็นทุกข์เลย ยิ่งโตก็ยิ่งรู้ความ ยิ่งโตก็ยิ่งรู้ว่าตัวเองมีหน้าที่สำคัญอะไรอยู่

“ท่านแม่กับท่านพ่อเป็นห่วงลูก ลูกซาบซึ้งค่ะ แต่ลูกสัญญาว่าลูกจะดูแลตัวเองให้ดีที่สุด และไม่ว่าลูกจะต้องเจอกับปัญหาอะไร ลูกจะผ่านไปให้ได้ ลูกจะไม่ยอมแพ้ค่ะ”

น้ำเสียงอ่อนหวาน แต่ทุกคำพูดของโรเซตต้าแสดงถึงความกล้าหาญ หญิงสาวยอมรับในโชคชะตาของตัวเองด้วยความเต็มใจ

“ท่านพ่อบอกกับแม่ องค์กรชทายาทเสด็จกลับมาแล้วใช่หรือเปล่าลูก”

“ลูกก็ได้ยินมาแบบนี้ค่ะ แต่ยังไม่ได้เข้าเฝ้าค่ะ”

“ลูกกลับเข้าตำหนักในคราวนี้ เห็นทีแม่จะต้องฝากผลไม้แช่อิ่ม ไปถวายของคร้รัชทายาทเสียหน่อย ตอนยังทรงพระเยาว์ โปรดปรานนัก”

“คะท่านแม่”

โรเซตต้าเคยใกล้ชิดของคร้รัชทายาทเมื่อครั้งเยาว์วัย ก่อนพระองค์เสด็จไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ จะเรียกว่าเป็นเพื่อนในวัยเด็กก็คงได้ แต่เมื่ออีกฝ่ายสูงศักดิ์ถึงเพียงนั้น ความเป็นเพื่อนคงไม่อาจกล่าวออกไปสู่สัมผัสห้ำ

อนาลินมองบุตรสาวด้วยสายตาเปี่ยมรัก เมื่อโรเซตต้าอายุยี่สิบ ก็ถึงคราวโชคชะตาต้องเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจมาสิบสองปี แต่อนาลินก็ยังมีความห่วงใยต่อความรู้สึกของโรเซตต้า จะให้เพิกเฉยก็คงทำไม่ได้

“ริริ จำไว้นะลูก ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แม่เชื่อมั่นในตัวลูก”

“ขอบคุณคะท่านแม่ ลูกยอมรับในโชคชะตาของลูก ลูกทราบว่เมื่อเกิดมาในราชวงศ์ ยิ่งสูงศักดิ์เพียงใด ก็ยิ่งต้องจ่ายค่าความสูงศักดิ์นั้นด้วยราคาที่ไม่ธรรมดา และลูกก็ยอมจ่ายด้วยชีวิตของลูก เพื่อไม่ให้ท่านพ่อท่านแม่และพี่ชายต้องเดือดร้อน”

“ความสุขของลูกต่างหากที่แม่และท่านพ่อคำนึงถึง”

“ยิ่งเป็นแบบนี้ ลูกยังต้องการปกป้องครอบครัวของเรา แต่ท่านแม่อย่าได้รู้สึกเป็นทุกข์หรือรู้สึกผิด แม่จะใช้คำว่าจำเป็นก็ยอมได้ แต่ลูกเต็มใจรับความจำเป็นที่เกิดขึ้น”

“ริริ ลูกมีความเข้มแข็งที่ซ่อนไว้อย่างมากมาย แม่เชื่อว่าลูกมีวิธีในการรับมือกับเรื่องที่เกิดขึ้น แม่และครอบครัวของเราจะเป็นกำลังใจให้ลูกเสมอ นอกจากนี้ตระกูลคลาเลนเมอร์จะไม่ปล่อยให้ลูกต้องเดียวดาย ทุกการตัดสินใจของลูก พวกเราจะยอมรับและสนับสนุน”

คำพูดของอนาลินอาจฟังดูธรรมดา แต่แฝงไว้ด้วยความที่ไม่ธรรมดา อนาลินกำลังส่งความมั่นใจให้แก่โรเซตต้า หมายรวมไปถึง

การตัดสินใจในอนาคต ถ้าหากเป็นการตัดสินใจของโรเซตต้า ตระกูล
คลาเลนเมอร์ก็จะขึ้นอยู่กับเธอ

“ขอบคุณค่ะท่านแม่”

โรเซตต้าโน้มตัวเข้าไปสวมกอดมารดา อนาลินก็ลงไปจุมพิต
ขมับบอบบางของบุตรสาว แล้วก็ลูบศีรษะของโรเซตต้าอย่างรักใคร่

ลูกเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อกับแม่ ขอเพียงแค่ลูกปลอดภัย
และมีความสุขกับการใช้ชีวิต คนเป็นพ่อแม่ก็สุดแสนจะดีใจแล้ว แต่
ในสถานะของโรเซตต้า เมื่อเธอเกิดมาในราชวงศ์สำคัญของประเทศ
บาสีเวีย ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงหัวอำนาจ การเมืองที่ยังไม่มั่นคง
ของประเทศบาสีเวีย ผู้ที่มีอำนาจในมีย่อมต้องถูกดึงเข้าไปอยู่ใน
เกมการเมืองการปกครองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ท่านชายคาเลน ผู้วางตัว
เป็นกลางกับทุกเรื่องเสมอมา ก็ยังต้องยอมส่งบุตรสาวคนเล็กเข้าไป
ในวังวนของอำนาจ

พี่ชายทั้งสองของโรเซตต้ามีตำแหน่งสำคัญในกองทัพแห่งประเทศ
บาสีเวีย การตัดสินใจของท่านชายคาเลนในตอนนั้น เมื่อย้อนกลับไป
ก็คงพูดได้ว่า ไม่สามารถตัดสินใจโดยยึดเอาโรเซตต้าเป็นศูนย์กลางได้
แต่ต้องถ่วงน้ำหนักอย่างระมัดระวัง

“ไม่รู้คราวหน้าจะได้กลับบ้านเมื่อไรนะคะ อยากเจอพี่ชายใหญ่
กับพี่ชายรองด้วยค่ะ”

“จะต้องมีโอกาสได้เจอแน่นอนจ๊ะ”

“ท่านแม่คะ ลูกขออนอนหนุนตักท่านแม่ได้ไหมคะ”

“ได้สิจ๊ะ”

โรเซตต้าเอนกายลงนอนหนุนตักมารดา อนาลินวางมือลงบน
ศีรษะของลูก ลูบเบาๆ แล้วก็ยิ้มอ่อนโยน

“ท่านแม่คะ ลูกจะทำให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะทำอะไรขึ้นนะคะ”

“ท่านพ่อกับแม่ต้องการเพียงเห็นลูกมีความสุข แม่บางครั้ง

ก็รู้ว่ายากเหลือเกิน ริริ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ในสถานะอะไร ขอเพียง
ลูกรู้จักที่จะไขว่คว้าความสุขให้แก่ตัวเอง เพียงเล็กน้อยก็ดีกว่าไม่มีเลย
เข้าใจไหมลูกรัก”

“คะท่านแม่ ลูกเชื่อว่าลูกจะมีความสุขค่ะ”

“แม่จะภาวนาให้ลูกของแม่เป็นผู้หญิงที่มีความสุขไม่ด้อยกว่าใคร”

โรเซตต้าจับมือมารดาที่ยืนจูบ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น โรเซตต้า
จะต้องมีความสุขในแบบของตัวเอง ถึงจะยาก แต่ก็เชื่อว่าจะไม่สำเร็จ

“ถวายคำนับองค์รัชทายาทเพคะ ขอทวยเทพจงอวยพรแต่ท่าน”

“โรเซตต้า เป็นเธอใช่หรือเปล่า”

รับสั่งทักทายพระสหายวัยเยาว์ โรเซตต้าเดินทางเข้าตำหนักใน
ระหว่างการเดินทาง รถยนต์ที่มาส่งโรเซตต้าบังเอิญพบกับองค์รัชทายาท
กีซาร์ เธอจึงต้องลงจากรถเพื่อแสดงความเคารพต่อผู้สูงศักดิ์

“เพคะฝ่าบาท”

โรเซตต้ายิ้มมุมมนวล ถึงเธอจะเป็นสหายเมื่อครั้งยังเยาว์วัย แต่
หญิงสาวก็ยังมีอายุน้อยกว่าองค์รัชทายาทแห่งบาสีเวียสองปี นอกจากนี้
ต้องเคารพนอบน้อมด้วยสถานะอันสูงส่งของพระองค์ ก็ยังต้องนอบน้อม
ด้วยอายุอีกด้วย

“ตามสบายเถอะโรเซตต้า”

“ขอบพระทัยเพคะฝ่าบาท”

องค์ชายรัชทายาททอดพระเนตรโรเซตต้า เธอช่างเติบโตขึ้นมา
เป็นสตรีผู้เลอโฉม ไม่ผิดจากที่เสด็จพ่อและเสด็จแม่ของพระองค์รับสั่ง
ไว้เลยสักนิด

“ถอยออกไปก่อน”

ผู้สูงศักดิ์หันไปรับสั่งกับอัศวินและองครักษ์ส่วนพระองค์

แม้กระทั่งข้ารับใช้ที่ออกมารับโรเซตตำกับตีลาก็ต้องถอยออกไปด้วยเช่นกัน

“ทรงมีเรื่องอยากรับสั่งกับหม่อมฉันหรือเพคะ”

“เป็นเรื่องทั่วไปเท่านั้น แต่เราไม่ชอบให้มีหูของคนอื่นคอยฟังยามเราสนทนากับสหายของเรา”

“เป็นเกียรติที่ทรงเรียกหม่อมฉันว่าสหายเพคะ”

“เติบโตขึ้นมากแล้วจริงๆ โรเซตตำ งดงามทั้งรูปร่างโฉมและกิริยา”

องค์ชายรัชทายาทที่ชื่นชมทั้งรูปร่างหน้าตาและกิริยามารยาทของโรเซตตำ งดงามและอ่อนช้อย เหมาะสมกับการถูกวางตัวเป็นผู้หญิงคนสำคัญในอนาคตอันใกล้

“ขอพระทัยเพคะที่รับสั่งว่าหม่อมฉันงดงาม หม่อมฉันแค่พอดูได้เท่านั้นเพคะ”

“เป็นการถ่อมตัวที่น่ารักยิ่ง”

“องค์รัชทายาทก็ทรงสง่างามมากเหลือเกินเพคะ”

“คำชมของเธอ เราขอรับไว้ก็แล้วกัน”

โรเซตตำระบายรอยยิ้มลงบนริมฝีปาก องค์ชายรัชทายาทก็ซาร์ยังอยากสนทนากับหญิงสาวอีกสักครู่ และก็ทรงรู้ว่าข้ารับใช้จากตำหนักในที่อื่นห่างออกไปมองด้วยความสนใจ

“กำลังจะไปที่ใด”

“หม่อมฉันกำลังจะกลับไปตำหนักในเพคะ”

“ได้ยื่นเสด็จพร้อมรับสั่งถึง ว่าเตรียมตัวพร้อมแล้วใช่หรือไม่”

“เพคะ ขอเพียงเป็นพระประสงค์ขององค์ราชา หม่อมฉันก็พร้อมที่จะทำตามพระบัญชาด้วยความภักดีเพคะ”

ความนุ่มนวลของโรเซตตำน่าชื่นชม เพราะมิใช่ความนุ่มนวลที่อ่อนปวกเปียกจนน่ารำคาญ แต่เป็นความนุ่มนวลที่แฝงไว้ด้วยความกล้าหาญและเข้มแข็ง และสายพระเนตรแสดงความพึงพอใจของ

องค์รัชทายาท ก็อยู่ในระยะสายตาของท่านชายศิษาร์เข้าโดยบังเอิญ

“ท่านอา”

ท่านชายศิษาร์บนหลังอาซา งามสง่าจนคนมองแทบไม่อยากจะสายตา องค์รัชทายาทโค้งตัวเพื่อแสดงความเคารพ เพราะถึงอย่างไร ด้วยฐานันดรซึ่งถูกแก้ไขโดยองค์ราชาศิษาร์ ผู้ที่มีอำนาจรองจากเสด็จพ่อของพระองค์ก็คือท่านชายศิษาร์

“ถวายคำนับองค์รัชทายาท ขอทวยเทพจงอวยพรแต่ท่าน”

ทว่าท่านชายศิษาร์ก็ไม่ได้หึงผยอง บังเอิญมาเจอกัน ก็ต้องลงจากหลังอาซา แล้วโค้งตัวเพื่อทำความเคารพองค์ชายรัชทายาท

“ท่านอาครับ ผมบังเอิญเจอกับโรเซตต้าครับ”

รับสั่งเพื่อให้ท่านชายศิษาร์รับรู้ว่ายังมีอีกคนที่อยู่ตรงนี้ด้วย โรเซตต้าคลี่ยิ้มนุ่มนวล สองมือยกขึ้นประสานกัน แล้วก็ย่อตัวลงเพื่อแสดงความเคารพต่อท่านชายศิษาร์

“คำนับท่านชายศิษาร์ โรเซตต้า คลาเลนเมอริ บุตรีของท่านชายคาเลนและพระชายาอนาลิน คลาเลนเมอริเจ้าค่ะ”

โรเซตต้าแนะนำตัวเอง น้ำเสียงของเธอนุ่มนวลแสดงความเคารพ แต่วาก็มีความฉะฉาน มีใช้สตรีซึ่งตื่นกลัวท่านชายศิษาร์จนนำรำคาญ

“อืม” ตอบรับเพียงแค่นั้นเพื่อรับการแสดงความเคารพ โรเซตต้ายึดตัวตรง ประสานมือไว้ด้านหลังอย่างเรียบร้อย และก็ก้มศีรษะลงเล็กน้อย เพราะการเชิดหน้ามองไปยังเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ไม่ใช่เรื่องที่ควรทำ เรียกได้ว่าเป็นการเสียมารยาทอย่างมาก

“โรเซตต้า แล้วค่อยพบกัน ดีใจที่ได้เจอ”

“เพคะ หม่อมฉันทูลลา ขอทวยเทพจงอวยพรแต่ท่าน”

โรเซตต้ากราบทูลองค์รัชทายาท หญิงสาวต้องยืนอยู่ที่เดิม ก็เพื่อรับคำสั่งจากองค์รัชทายาทหรือท่านชาย หากไม่สั่งจะปลีกตัวไปเอง ก็เป็นการเสียมารยาทและเป็นเรื่องที่ไม่ควรทำ

“ท่านชาย ดิฉันขอตัวเจ้าค่ะ”

โรเซตต้าซ่อนดวงตามองไปยังท่านชายคีซาร์ คล้ายมีอ่อนหวาน
แล้วก็กล่าวลา ก่อนจะเดินกลับไปหาซาร์ปี่ใช้ และขึ้นรถยนต์เพื่อ
เดินทางต่อ

“ท่านหากำลังจะไปที่ไหนหรือครับ”

องค์รัชทายาทรับสั่งถาม เมื่อได้ความว่าท่านชายคีซาร์กำลัง
จะไปที่สนามฝึกอควิน ก็ทรงขอตามไปด้วยเพื่อเข้าชมการฝึก

“ดิ
นเนอร์?”

“ใช่แล้ว ดิเนอร์เป็นการภายใน แบบคนกันเองคนในครอบครัว
เราถึงต้องมาชวนนายด้วยตัวเอง”

“ทรงมาเพื่อออกคำสั่งไม่ใช่หรือหรือพะยะค่ะ”

“ออกคำสั่งอะไรกัน นายไม่ควรมองเราในแง่ร้ายแบบนี้นะคีซาร์”

ท่านชายคีซาร์ต้องถูกผู้สูงส่งรบกวนอีกแล้ว ครั้นจะไล่ตะเพิด
ออกไปก็คงไม่เหมาะ เพราะถึงอย่างไรต่อหน้าข้าราชการในประเทศ
บาลีเวีย ก็ต้องก้มศีรษะแสดงความเคารพต่อองค์ราชา

“หรือทรงว่างงาน?”

“ว่างงานอะไรกัน แต่ผู้เป็นราชา ต่อให้มีงานหนักท่วมตัว ก็ย่อม
ต้องหาเวลาพักผ่อนบ้าง เราไม่มีรางวัลโคลนนิ่ง ถ้าหากเราล้มป่วยไป
จะต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่”

“พะยะค่ะ”

ท่านชายคีซาร์ตอบรับ ในขณะที่สายตาที่อ่านตัวอักษรบนเอกสาร
ในมือ ราชาคีซาร์ยื่นพระหัตถ์ไปวางลงบนกระดาน

“นายต้องไปนะ ดิเนอร์มีอันนี้เราตั้งใจจัดให้นาย”

“กระหม่อมจะปฏิเสธได้หรือ”

“แน่นอนว่าไม่ได้”

“พะยะค่ะ เอมือออกไปได้แล้ว”

องค์ราชาตั้งพระหัตถ์กลับมา ในเมื่อท่านชายคีซาร์รับปากแล้ว ถึงอย่างไรบนโต๊ะดินเนอร์ก็ต้องมีท่านชายไปร่วมด้วยอย่างแน่นอน เรื่องการรักษาคำพูด ท่านชายคีซาร์รักษาเทียบเท่าชีวิต

“นอกจากเรา ราชินีของเรา กีซาร์ และนาย ก็จะมีบุตรของท่านชายคาเลน คลาเลนเมอริ มาร่วมโต๊ะด้วย เราบอกไว้ก่อน เดี่ยวนายจะกล่าวโทษได้ว่าเราบอกรายชื่อแขกไม่หมด”

“โรเซตต้า คลาเลนเมอริ หรือกระหม่อม”

“นายให้ความสนใจโรเซตต้าด้วยอย่างนั้นหรือ”

“บังเอิญเจอโรเซตต้ากับองค์รัชทายาทพะยะค่ะ หาใช่เพราะกระหม่อมให้ความสนใจ”

โรเซตต้า คลาเลนเมอริ คงถูกวางตัวให้เป็นสตรีคนสำคัญในราชวงศ์ลา ซาฟรองเต้ อาจจะเป็นว่าที่พระคู่หมั้นขององค์รัชทายาท กีซาร์ก็เป็นได้ องค์ราชาถึงให้ความสำคัญ ประทานอนุญาตให้เธอร่วมโต๊ะเสวย แล้วยังต้องนัดผู้ที่เรียกได้ว่าเป็นสมาชิกในครอบครัวไปร่วมโต๊ะ

คงเพื่อให้เป็นสักขีพยาน?

“เอาละๆ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด เจอกันไว้ รู้จักกันไว้ก็ย่อมดีแล้ว เราไปทำงานก่อน”

“น้อมส่งเสด็จ ขอทวยเทพจงอวยพรแต่ท่าน”

“รับส่งเรากลับ ไม่ห้ามเลยนะคีซาร์”

3

ผู้หญิงคนสำคัญ

“ศิษาร์ออกมาจากตำหนักหรือยัง”

“กำลังจะออกพ่ะย่ะค่ะ”

ราชาซีซาร์โทรศัพท์ถึงพระอนุชา คำตอบที่ได้รับตรงกับพระทัย เป็นจังหวะดีที่จะได้ขอความช่วยเหลือจากท่านชายศิษาร์

ภายในตำหนักใน เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ที่เป็นบุรุษ และสามารถเข้าออกตำหนักในได้มีเพียงราชาซีซาร์ องครักษ์ชายาหูกีซาร์ และท่านชายศิษาร์เท่านั้น

“ดีจริง”

“ทรงประสงค์สิ่งใดพ่ะย่ะค่ะ”

“ถามแบบนี้ ช่างรู้ใจเรา”

“กระหม่อมยินดีรับใช้พ่ะย่ะค่ะ”

“เราอยากได้ยินประโยคนั้นแหละ”

หากรับสั่งในทันที ท่านชายศิษาร์อาจปฏิเสธก็ได้ เพราะฉะนั้น

ต้องรอให้อีกฝ่ายแสดงความเต็มใจก่อน เมื่อเป็นแบบนี้แล้ว ถึงอย่างไร
ท่านชายก็จะไม่ปฏิเสธบัญญัติจากพระองค์

“ฝ่าบาทพระสงฆ์สิ่งใดพะยะค่ะ”

ท่านชายคีซาร์ถามย้ำ เพื่อที่จะได้จัดการตามความต้องการ
ของผู้เป็นใหญ่ให้เรียบร้อย เขาจะได้เดินทางไปร่วมโต๊ะเสวย เสร็จ
มือดินเนอร์ แล้วก็จะได้กลับมายังตำหนักธาเทียซาเพื่อพักผ่อน

“มาถึงพระราชวัง แวะไปที่ตำหนักในเพื่อรับตัวโรเซตต้ามาด้วย
ได้หรือไม่”

“ตำหนักใน? กระทบต้องผ่านไปที่นั่นหรือพะยะค่ะ”

“นายมาจากตำหนักธาเทียซาทางทิศตะวันออก ก็ผ่านตำหนักใน
เป็นนายที่สามารถเข้าออกนอกในตำหนักในได้ ก็ช่วยรับมาด้วยก็แล้วกัน
เข้าไปในฐานะท่านอาขององค์รัชทายาทดีไหม”

“พะยะค่ะ”

“เป็นอันว่าตกลงแล้วนะ”

“พะยะค่ะ กระทบ่อมจะไปรับตัวโรเซตต้าที่ตำหนักใน เพื่อ
องค์รัชทายาทคีซาร์พะยะค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นเราก็วางใจ”

การไปรับตัวโรเซตต้าที่ตำหนักใน คงเป็นเพราะพระเชษฐา
ไม่ต้องการให้เอิกเกริกเกี่ยวกับสถานะของเธอกระมัง หากเป็น
ท่านชายคีซาร์ การไปที่ตำหนักใน ต่อให้มีผู้ใดสงสัย แต่ก็คงไม่มีผู้ใด
กล้าเสนอหน้าออกความคิดเห็น ท่านชายคีซาร์ในชุดสีด่างามสง่า
เดินออกไปยังบริเวณด้านนอกตำหนัก ร็อบเบนและซาเบ็ที่ยืนคอยอยู่
โค้งตัวทำความเคารพ แล้วก็เดินตามท่านชายออกไป คอยอารักขา
ความปลอดภัยอย่างใกล้ชิดและไม่ให้คลาดสายตา

โรเซตต้าแต่งกายอย่างพิถีพิถันและงดงาม ชุดตัดเย็บจากผ้า
ที่ทอขึ้นด้วยลวดลายประณีตและมีลวดวิจิตรบรรจง ผมยาวถูกมัดรวบ
ครึ่งหนึ่ง ประดับด้วยเครื่องประดับที่ทำจากคริสตัล ชุดราตรียาว
กรุยกรายเส้นสวยยิ่งสวยเมื่ออยู่บนตัวของโรเซตต้า

“คุณหนูสวยมากเลยคะ”

ตีล่าเอ่ยปากชม และเข้ารับใช้อีกสองคนที่เข้ามาดูแลแต่งตัว
ให้แก่โรเซตตาก็ร่วมชื่นชมความงามของหญิงสาวไปด้วย

“ขอบใจสำหรับคำชม”

โรเซตต้าสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองบริเวณหน้ากระจก
ความสวยของเธอมิไ้สำหรับคนสำคัญ ถ้าหากเขาเห็นว่าเธอสวยก็คงดี

“ออกไปรอข้างนอกกันเถอะ”

การเดินทางภายในพระราชวังเชื่อว่าจะเดินไปไหนมาไหนตามใจชอบ
โดยเฉพาะสตรีซึ่งอยู่ในตำแหน่งนี้ จะออกนอกตำหนักก็ต้องได้รับ
อนุญาต โรเซตตาก็ไม่มีข้อยกเว้นเช่นกัน การเดินทางไปยังพระราชวัง
รับรองจะมีรถมารับเธอที่นี่

และคนที่ได้รับอนุญาตให้ตามโรเซตต้าเข้าไปในพระราชวังก็คือ
เข้ารับใช้ตำหนักนี้ ซึ่งตีล่าไม่มีสิทธิ์ เนื่องจากตีล่าเป็นคนรับใช้ส่วนตัว
ไม่ใช่เข้ารับใช้ในพระราชวังหรือตำหนักนี้ กฎระเบียบมากมาย แต่
โรเซตตาก็อยู่ที่นี้อย่างมีความสุข เพราะการปรับตัวและเป้าหมายในชีวิต
ของเธอ

“คุณหนูคะ ดิฉันจะรอรับคุณหนูนะคะ”

“ถ้าว่างก็นอนไปก่อนเถอะ คงไม่มีอะไรให้ต้องเป็นห่วง”

“จะไม่ให้เป็นห่วงคงไม่ได้หรอกคะคุณหนู”

ตีล่าบอกกับนายสาว ความเป็นห่วงที่มีต่อโรเซตต้า กลายเป็น
ส่วนหนึ่งในชีวิตของตีล่าไปแล้ว ในเมื่อตามไปดูแลไม่ได้ก็จะคอยอยู่
ที่นี่ ที่พักของโรเซตต้าเป็นตำหนักชั้นเดียว ตั้งอยู่ภายในตำหนักใน

ชื่อของที่นี่คือตำหนักโรซามารี

ห่างจากตำหนักโรซามารีออกไปจะมีตำหนักอีกหลายตำหนักตั้งอยู่ ซึ่งคุณหนูจากตระกูลสำคัญที่ราชินีอิวานก้าเรียกตัวเข้าวังมาพร้อมกับโรเซตต้าก็จะพักอยู่ในตำหนักรับรองของตัวเองคนละหนึ่งตำหนัก เพื่อเป็นการให้เกียรติ

“คุณหนูโรเซตต้า รถมามาแล้วค่ะ”

เข้ารับใช้เข้ามารายงาน โรเซตต้าขยับตัวลุกขึ้นจากโซฟา หญิงสาวไม่อิดออด เดินนำหน้าตึลล่าและเข้ารับใช้ออกไปยังห้องโถงชั้นนอกเพียงแรกเห็นบุรุษร่างสูงผู้สง่างามที่เดินเข้ามาในตำหนักโรซามารี โรเซตต้าก็รีบย่อตัวลงเพื่อแสดงความเคารพ

“ค่านับท่านชายคีซาร์เจ้าค่ะ”

โรเซตต้า คลาเลนเมอริ สร้างความแปลกใจให้แก่ท่านชายคีซาร์ ถึงแม้ท่านชายจะมีรูปโฉมหาที่ติไม่ได้ แต่ความน่าเกรงขามทำให้คนรอบข้างหวาดกลัว บุรุษผู้เป็นอัศวินใกล้ชิด นอกจากรีบบนและซาเป้ แม้ปกป้องท่านชายด้วยชีวิต แต่ก็มี ความยำเกรงต่อท่านชายคีซาร์

หากเป็นผู้อื่นที่ไม่ได้ใกล้ชิดก็ยิ่งเกรงกลัว กระทั่งชาวบ้านก็ทั้งเกรงกลัวและเคารพยกย่องท่านชายคีซาร์ ข้าราชการในพระราชวังเมื่อเห็นท่านชายคีซาร์ก็มักจะก้มหน้าและทำตัวลึบเล็กด้วยความหวาดกลัว สตรีผู้อื่นก็เช่นกัน

ไม่ว่าจะเป็นสตรีจากตระกูลสูงศักดิ์เพียงใดก็หวาดกลัวท่านชายคีซาร์ เจอหน้าเป็นต้องก้มหน้าหลบสายตา หรือต่อให้อยากได้รับความสนใจจากท่านชาย ก็จะมีมองซ่อนทอดสะพานด้วยสายตาที่หึ่งเส่นหาและหวาดกลัว

‘นำรำคาญ!’

เพราะสตรีต่างพากันทำตัวแบบนั้นไปเสียหมด ท่านชายถึงรำคาญจนไม่สนใจสตรีผู้ใดเป็นพิเศษ กิริยามารยาทของโรเซตต่างดงามอ่อนช้อย และยิ่งกลัวที่จะมองท่านชายคิซาร์โดยไม่แสดงอาการหวาดกลัวให้ต้องเคืองชุ่น

เมื่อใหญ่ขึ้นไปตรงหน้าเธอตามมารยาทเพื่อประคองเธอขึ้นรถโรเซตตัวก็ไม่ลังเลเลยที่จะยื่นมือไปวางบนมือของท่านชาย กล่าวขอบคุณด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและก้าวขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ ก่อนที่ท่านคิซาร์จะเดินอ้อมไปขึ้นอีกฝั่ง

เมื่อท่านชายก้าวขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ โรเซตตัวก็เบี่ยงกายเล็กน้อยมองมาที่ท่านชายอยู่ก่อนแล้ว เธอไม่หลบสายตา หรือพยายามทำตัวเล็กสปีให้ต้องอึดอัด เมื่อท่านชายใช้ดวงตาไร้ความรู้สึกมองตอบเธอหญิงสาวก็ยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน

แต่ไม่ใช่ความอ่อนหวานที่มากจนเกินไป เป็นความอ่อนหวานและนุ่มนวลตามมารยาท ท่านชายรักษามารยาทต่อเธอ หญิงสาวก็รักษามารยาทต่อท่านชายเช่นกัน สตรีผู้นี้ได้รับการอบรมมาดีทีเดียว ถ้าหากจะได้รับการแต่งตั้งเป็นพระคู่หมั้นขององค์รัชทายาทคิซาร์ ก็เรียกได้ว่าไม่มีอะไรต้องตำหนิ

“ขออนุญาตชวนคุยได้ไหมเจ้าคะ”

“ชวนฉันคุย?”

“เพราะมีเรื่องอยากสนทนากับท่านชาย แต่ต้องถามก่อนเพื่อไม่ให้เป็นการเสียมารยาทเจ้าคะ ท่านชายทำงานหนักมาก อาจจะรู้สึกเหนื่อยจนไม่ต้องการพูดคุยเจ้าคะ”

นอกจากราชาคิซาร์และองค์รัชทายาทคิซาร์ มีด้วยเธอคนที่อยากคุยกับท่านชายคิซาร์ แต่ในเมื่อโรเซตตัวกลัวถาม ท่านชายก็ยอมพยักหน้า

“พูดมา”

“ขอบคุณเจ้าค่ะท่านชาย”

รอยยิ้มนุ่มนวลสร้างความใคร่รู้ให้แก่ท่านชายศิซาร์ โรเซตต้า มีเรื่องใดที่ต้องการสนทนากับเขาอย่างนั้นหรือ แม้กระทั่งกับเบียงก้า นางบำเรอในตำหนักษาเทียซา ซึ่งราชาศิซาร์รับสั่งถึงว่าเป็นตำหนักรวม นางบำเรอในคราบน้ำก้า

เบียงก้าเป็นนางบำเรอผู้เดียวที่ท่านชายศิซาร์ใช้เวลาบนเตียงด้วย เพราะเธอมีความกล้าหาญมากกว่าผู้อื่น กลัวแต่ก็ไม่ถึงกับตัวสั่นงันงก เมื่อต้องพบหน้า เบียงก้าจึงเป็นคนเดียวที่ได้รับใช้ท่านชายศิซาร์ แต่ต่อให้รับใช้หลายครั้งในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เบียงก้าก็ไม่เคยกล้าชวน ท่านชายสนทนา

“ท่านชายสะดวกดูเนื้อผ้าของชุดนี้หรือไม่เจ้าค่ะ”

โรเซตต้าขยับตัวเข้าไปหาท่านชายศิซาร์เล็กน้อย เธอยกแขนขึ้นอย่างระมัดระวัง ท่านชายศิซาร์มองชายแขนเสื้อที่ถูกยกขึ้นให้เขา พิจารณา

“ฉันต้องอยากดู?”

“ได้ยีนว่าท่านชายกำลังจะเดินทางไปยังตอนใต้ เมืองบาโรฟ”

“อืม ก็ไม่ใช่ความลับอะไร ใช่ ฉันจะไปที่เมืองบาโรฟในอีกห้าวัน ข้างหน้า”

“เมืองบาโรฟได้ชื่อว่าเป็นเมืองของการถักทอ มีวัตถุดิบที่เหมาะสม สำหรับการทอผ้า หลายปีที่ผ่านมา มีการคิดค้นการใช้วัตถุดิบจาก เมืองบาโรฟ เพื่อวัตถุดิบที่มีคุณภาพและการใช้ทรัพยากรในเมืองบาโรฟ ให้ได้คุณค่าและราคามากที่สุด ผ้าที่ตัดเย็บชุดนี้ เป็นม้วนผ้าชุดทดลอง เจ้าค่ะ”

“เดี๋ยวก่อน”

ท่านชายศิซาร์คว้ามือของโรเซตต้าไว้เมื่อหญิงสาวจะดึงมือกลับ

ผ้าที่อยู่ใต้ฝ่ามือของท่านชาย ให้ความรู้สึกนุ่มนวลและมีความเย็นอยู่ในเนื้อผ้า

“เธอเป็นคนคิดค้น?”

“ไม่ใช่ดิฉันคนเดียวเจ้าค่ะ แต่มีหลายคนที่ช่วยกัน ลองผิดลองถูกมาหลายปี ใช้วัตถุดิบจากเมืองบาโรฟที่ถูกส่งมา ถ้าหากเป็นไปได้ ก็อยากจะไปดูงานในเมืองบาโรฟเจ้าค่ะ”

“เธอเพิ่งอายุยี่สิบไม่ใช่หรือไง?”

“เจ้าค่ะท่านชาย”

“อายุยังน้อย ใช้เวลาหลายปีในการคิดค้นการทอผ้า?”

“ตำแหน่งในกว้างขวางและเงียบเหงา การใช้ชีวิตเพื่อให้มีประโยชน์ต่อผู้อื่นบ้างเป็นเรื่องที่ควรเจ้าค่ะ และเพราะดิฉันมีหน้าที่สำคัญ ต่อให้อายุเท่าไร การเรียนรู้เพื่อเป็นผู้ใหญ่และสร้างประโยชน์ให้แก่ประเทศบาลีเวีย เป็นเรื่องสำคัญมากกว่าการเล่นตามวัยเจ้าค่ะ”

หน้าที่สำคัญของโรเซตต้า คือการเตรียมตัวเพื่อเป็นพระคู่หมั้นขององค์รัชทายาทกีซาร์กระมัง ก็เรียกได้ว่าเป็นสตรีอายุน้อยที่รู้จัก ถ้าหากว่าทุกวจากที่เธอเอื้อนเอ่ยออกมาปราศจากซึ่งคำโกหก

“พรุ่งนี้ไปหาฉันที่อัสคาซา เราจะคุยเรื่องนี้กัน”

โรเซตต้าตอบรับอย่างอ่อนหวาน และเมื่อท่านชายปล่อยมือจากเธอ หญิงสาวก็ดึงมือกลับซ้ำๆ วางตัวได้เยือกเย็นเกินอายุของเธอ

ทหลังร่วมโต๊ะเสวย ราชนีอีวานก้าก็เสด็จกลับไปตำหนักของพระองค์ เพราะราชาซีซาร์มีเรื่องต้องหารือกับท่านชายกีซาร์ ส่วนองค์รัชทายาทกีซาร์ก็เสด็จออกไปเดินเล่นกับโรเซตต้าในสวน

“คงใกล้จะถึงเวลาแล้ว”

“เวลาอันใดหรือเพคะ”

เข้ารับใช้คนสนิทของราชินีพระองค์ผู้เป็นนายเข้าไปในตำหนัก
ราชินีอิวานก้าแยมัสมวลเมื่อคิดถึงเรื่องสำคัญขององค์รัชทายาทก็ซาร์

“คูครองขององค์รัชทายาท”

“ทรงหมายถึงว่าที่พระคูหมั้นใช้หรือไม่เพคะ”

“ใช่ ว่าที่พระคูหมั้นของก็ซาร์ เราได้ยื่นฝ่าบาทโทรศัพท์ถึง
ท่านชายก็ซาร์ ให้ช่วยแวะรับโรเซตตำมาร่วมโต๊ะเสวยในฐานะท่านอา
ขององค์รัชทายาทก็ซาร์ เรียกได้ว่าเป็นการให้เกียรติโรเซตตำ ก่อน
เข้าร่วมราชวงศ์ลา ซาฟรองเต้”

คุณหนูจากตระกูลผู้ดีหลายคนถูกรับเข้ามาพร้อมกับโรเซตตำ
เพื่อไม่ให้โรเซตตำเป็นจุดสนใจเกินไป ตระกูลเหล่านั้นทราบดีว่า
ถ้าหากธิดาจากตระกูลของตัวเองสามารถดึงความสนใจจากราชวงศ์
ลา ซาฟรองเต้ได้ ก็มีโอกาที่จะได้ครองสถานะสำคัญ

ราชินีอิวานก้าหมายตาโรเซตตำมาตั้งแต่แรก เพราะเธอเป็น
คนที่ราชาซาร์รับสั่งให้เรียกตัวเข้ามา และพระสวามียังเป็นหนึ่งใน
อาจารย์คนสำคัญที่คอยสอนโรเซตตำ เมื่อเห็นแบบนี้ ราชินีอิวานก้า
ก็ยิ่งมั่นใจว่าโรเซตตำถูกวางตัวไว้สำหรับเป็นคูครองขององค์รัชทายาท

“ปีนี้โรเซตตำอายุยี่สิบ รูปร่างหน้าตางดงามโดดเด่น ความ
ฉลาดเฉลียวก็โดดเด่นเช่นกัน การวางตัวก็ไม่มีที่ติ”

“เป็นเพราะองค์ราชินีของหม่อมฉันประทานความเมตตา
ทะนุถนอมคุณหนูโรเซตตำตลอดสิบสองปีที่ผ่านมา”

“ถึงเราจะขัดเกลาโรเซตตำ แต่การออกแรงขัดหิน ขัดอย่างไร
ก็ไม่อาจงดงามได้ โรเซตตำคืออัญมณีล้ำค่าที่ยิ่งขัดก็ยิ่งเจิดฉาย
ความงามของตัวเองออกมา”

“เพคะองค์ราชินี”

เพื่อเปิดโอกาสให้องค์รัชทายาทได้ใกล้ชิดกับโรเซตตำ ราชินี
อิวานก้าจึงไม่รังรังรออยู่ที่พระราชวังรับรอง ถึงโรเซตตำจะเป็นตัวเลือก

ที่องค์ราชินีเลือกไว้ในใจ แต่ก็มีเคยรับสั่งออกไปให้ผู้อื่นต้องริษยา นอกจากนี้ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ก็อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงของ ขั้วอำนาจ

โชคดีที่ตระกูลคลาเลนเมอร์ยังสามารถครองอำนาจในมือของตัวเองเอาไว้ได้ นอกจากนี้ยังแข็งแกร่งขึ้นอีกด้วย ผู้บัญชาการทหารในตอนนั้นคือพันเอกกัสปาร์ คลาเลนเมอร์ พี่ชายคนโตของโรเซตต้า และรองผู้บัญชาการทหารก็คือพี่ชายคนรอง พันเอกกัสปาร์ คลาเลนเมอร์

“จะขอตัวโรเซตต้าไปที่เมืองบาโรอย่างนั้นหรือ”

“ยังพะยะค่ะ เพียงแต่แจ้งให้พระองค์รับทราบก่อน ต้องผ่านการสัมภาษณ์ถึงจะตัดสินใจพะยะค่ะ”

“สัมภาษณ์อะไรกัน โรเซตต้ามีความรู้ความสามารถในเรื่องการทอผ้า ใช้เวลาค้นคว้ากับสำนักงานที่ดูแลเรื่องการทอผ้าในพระราชวังมาตั้งแต่อายุสิบเจ็ด”

“ทรงใส่ใจเรื่องของบุตรตระกูลขุนนางถึงเพียงนี้หรือพะยะค่ะ”

“ย่อมต้องใส่ใจ เราบอกนายตามตรง เราหมายใจให้โรเซตต้าเป็นสตรีคนสำคัญแห่งบาลีเวีย”

ความต้องการขององค์ราชา ท่านชายคีซาร์คงไม่ออกความคิดเห็น ถ้าหากองค์รัชทายาทจะเสกสมรสกับสตรีที่ทำประโยชน์ให้แก่บาลีเวียได้ ท่านชายคีซาร์ก็ย่อมต้องแสดงความยินดี หรือต่อให้เธอเป็นสตรีที่ไร้ประโยชน์ ขอเพียงองค์รัชทายาทพอพระทัย ท่านชายก็ไม่คิดเข้าไปยุ่ง

“พะยะค่ะ”

“ตอบแบบขอไปที ไม่มีความคิดเห็นบ้างหรือยังงั้น”

“ความคิดเห็นเกี่ยวกับ?”

“โรเซตต้า คลาเลนเมอร์”

“เธอมาจากตระกูลคลาเลนเมอร์ มีเกียรติและมีศักดิ์ศรี เป็นตระกูลที่มีอำนาจและวางตัวเป็นกลางในสถานการณ์ทางการเมืองของบาหลีเวียสมอมา แม้ไม่อาจเรียกได้ว่ามิตรแท้ แต่ก็ไม่อาจผลักไสเป็นศัตรู จนต้องเข่นฆ่า”

“คีซาร์ นายจะฆ่าคนตอนนี้ไม่ได้”

“กระหม่อมกำลังให้ความคิดเห็น”

“พูดต่อเถอะ แต่ไม่ต้องฆ่าคน”

เรื่องเข่นฆ่าของท่านชายคีซาร์ ฟังแล้วดวงหทัยเต้นไม่สู้ดีนัก ราชาชีซาร์จึงต้องห้ามปรามไว้ก่อน เพราะวันนี้เป็นวันที่ดี ทรงสำราญจนไม่ยอมได้ยินเรื่องชวนให้ต้องหดหู

“พี่ชายทั้งสองของโรเซตตารั้งตำแหน่งสำคัญในกองทัพ เป็นผู้บัญชาการและรองผู้บัญชาการด้วยความสามารถของตัวเอง ในตอนนี้ตระกูลคลาเลนเมอร์คงเรียกได้ว่ามีอำนาจที่มั่นคงในมือเพิ่มขึ้น”

“เป็นนายที่แต่งตั้งเองไม่ใช่หรือไง”

“คนมีความสามารถก็ควรได้รับความดีความชอบจากผลงานของตัวเอง ถึงกำลังทหารส่วนหนึ่งจะภักดีต่อตระกูลคลาเลนเมอร์ การให้อำนาจกับผู้พันกัสปาร์และผู้พันกัสพาร์อาจทำให้ตระกูลคลาเลนเมอร์เหิมเกริม แต่กระหม่อมสามารถจัดการได้ ถ้าหากเป็นผู้ใฝ่ดี ก็ยอมได้บำเหน็จรางวัล ถ้าหากเป็นผู้ใฝ่สงคราม ก็คงต้องทิ้งชีวิตไว้ในมือของกระหม่อม”

“เรากลับมาที่เรื่องเข่นฆ่ากันอีกแล้ววี”

“กระหม่อมพูดในสิ่งที่คิดหมดแล้วพะยะค่ะ”

“คีซาร์ ไม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสตรี เป็นต้นว่า เรื่องรูปร่างหน้าตาอันงดงาม”

“ต่อให้งดงามโดดเด่นแล้วมีประโยชน์อันใดพะยะค่ะ”

ท่านชายคีซาร์ไม่ได้ใส่ใจเรื่องความงามของโรเซตต้า แต่กำลังคิดถึงเรื่องงานทอผ้าของเธอต่างหาก ถ้าหากโรเซตต้าสามารถทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้ก็ย่อมดีต่อเศรษฐกิจของเมืองบาโรฟ เมืองเล็กเมืองน้อยเศรษฐกิจดีขึ้น การกระจายรายได้ก็ย่อมมากขึ้น และจะส่งผลต่อเศรษฐกิจโดยรวมของบาสีเวีย

“เราขอถามคำถามส่วนตัวสักเล็กน้อย กับเบียงก้า นายยังมีความสัมพันธ์ด้วยหรือไม่”

“เธอยังอยู่ในตำแหน่งชาเทียซาพะยะคะ”

“ครั้งสุดท้ายที่นายมีความสัมพันธ์กับเธอ?”

“เมื่อเร็วๆ นี้ก็น่าจะเป็น ลิบเอ็ดเดือนก่อนพะยะคะ”

“คีซาร์ ลิบเอ็ดเดือนไม่น่าจะใช้คำว่าเร็วๆ นี้ได้นะ”

“กระหม่อมมีเรื่องยุ่งให้ต้องจัดการมากกว่าเรื่องของเบียงก้า หรือฟ้าบาทจะรับช่วงต่องานของกระหม่อมไปจัดการด้วยความเมตตา”

“เรากลับไปคุยเรื่องโรเซตต้าเถอะ”

“ทรงประทานอนุญาตหรือไม่พะยะคะ”

“แน่นอนว่าเราจะต้องอนุญาต แต่ถึงอย่างไรก็ต้องรักษาชื่อเสียงของโรเซตต้า เราคงต้องให้โรเซตต้าออกจากตำหนักในก่อน ไม่อย่างนั้นการให้นายเข้าออกตำหนักในเพื่อพบกับโรเซตต้า ถึงจะเป็นการพบกันเรื่องงาน ก็ต้องมีข้อครหาเป็นแน่”

การให้โรเซตต้าออกจากตำหนักในก็คงเป็นการส่งตัวหญิงสาวกลับคืนสู่ตระกูลคลาเลนเมอริ เพื่อเตรียมเรียกตัวเธอเข้าพระราชวังในสถานะที่เปลี่ยนไป

“แล้วแต่จะทรงพระกรุณาพะยะคะ”

“แน่นอนว่าเราต้องเห็นความสำคัญของเรื่องบ้านเมืองเป็นหลัก การส่งตัวโรเซตต้าออกจากตำหนักในย่อมไม่ใช่เรื่องใหญ่ นอกจากนี้จะทำให้การทำงานสะดวกขึ้นอีกด้วย เราทำแบบนี้ นายพอใจหรือไม่”

“กระหม่อมไม่อาจตอบได้ว่าพอใจหรือไม่พอใจ เพราะไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัวของกระหม่อมพะย่ะค่ะ”

“ช่างเป็นคนที่เย็นชาเสมอต้นเสมอปลายเสียจริง เราจะมีคำสั่งให้โรเซตต้าออกจากตำหนักใน ถือว่าเป็นการส่งตัวเธอคืนให้แก่ตระกูลคลาเลนเมอร์อย่างสมเกียรติ ซึ่งนายไม่ต้องเป็นห่วง เราจะจัดการเอง”

“กระหม่อมต้องเป็นห่วงด้วยหรือพะย่ะค่ะ”

“เพื่อนนายเป็นห่วง แล้วก็อย่าเพิ่งรีบร้อนกลับ นายเป็นท่านาที่กีซาร์รักและเทิดทูนมาก ก็ทำเพื่อเขาสักหน่อย ตอนนี่กีซาร์พาโรเซตต้าไปเดินเล่น รอหิ้งคู่กลับมาก่อน เราจะฝากโรเซตต้ากลับไปด้วย”

“อย่ารับสั่งเป็นการรบกวนกระหม่อมก็แล้วกันพะย่ะค่ะ”

“เราจะนั่งเงียบๆ หนึ่งๆ ให้เหมือนรูปปั้นเลย พอใจหรือยัง”

“วันนี้พระจันทร์สวยเป็นพิเศษ”

“องค์รัชทายาทรับสั่งเช่นนี้มีความนัยอื่นใดแอบแฝงหรือไม่เพคะ”

“นั่นสิ แล้วคิดอย่างไร”

“ไม่กล้าคาดเดาเพคะ”

โรเซตต้าตอบอย่างนอบน้อม หญิงสาวออกมาเดินเล่นข้างนอก เพราะองค์ราชามีเรื่องงานที่ต้องรับสั่งกับท่านชายคีซาร์ องค์รัชทายาทผู้สูงศักดิ์เสด็จออกมาเป็นเพื่อนเธอกับด้วยพระเมตตาและน้ำพระทัยกว้างขวาง

“พระราชวังรับรอง การเข้ามาที่นี่ก็ย่อมหมายถึงเธอเป็นคนสำคัญ”

“ความสำคัญของหม่อมฉันเทียบไม่ได้กับความสำคัญของทุกพระองค์หรือเพคะ หม่อมฉันเป็นเพียงคนตัวเล็กๆ ที่จะถวาย

ความภักดี และถวายการทำงานหนักเพื่อราชวงศ์และเพื่อประเทศ บาลีเวียเพคะ”

“ดอกไม้บางชนิดก็ไม่เหมาะที่จะปักไว้ในแจกันเพียงอย่างเดียว แต่มีคุณค่ามากกว่าความสวยงามที่มองเห็นด้วยดวงตา”

“ดอกไม้ที่สวยงามเพียงอย่างเดียว มองแล้วย่อมต้องให้ความรู้สึก สดชื่นและสวยงาม แต่ถ้าหากดอกไม้เหล่านั้นสามารถทำประโยชน์มากกว่า ความสวยงาม ก็ยังเป็นเรื่องที่ดีเพคะ”

“และการจัดวางดอกไม้ให้เหมาะสมก็เป็นเรื่องที่ต้องทำเช่นกัน”

“ยอมเป็นเช่นนั้นเพคะ”

“แล้วถ้าหากเปรียบเธอเป็นดอกไม้ เธอคิดว่าตัวเองจะเป็น ดอกอะไร”

“หม่อมฉันคิดไม่ออกจริงๆ เพคะ หม่อมฉันอาจไม่ได้สวยงาม และก็อาจไม่มีประโยชน์ด้วยเพคะ”

“จะเป็นอย่างนั้นไปได้อย่างไร เราคาดหวังจะได้เห็นการเปลี่ยนแปลง อันยิ่งใหญ่ผ่านมือของเธอนะโรเซตต้า เรากำลังเฝ้าคอยเชียวล่ะ”

“หม่อมฉันเป็นเพียงสตรีตัวเล็กๆ ผู้หนึ่งเท่านั้นเพคะ การเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ หม่อมฉันไม่กล้าคาดหวัง แต่หม่อมฉัน หวังเพียง การมีโอกาสได้เป็นความสุขเล็กน้อยเท่านั้นเพคะ”

“การได้เป็นความสุขของใครสักคนใช่หรือเปล่า”

“เพคะ แต่ก็คงต้องเห็นดีเห็นงามไม่น้อย”

“หากหมายถึงใครสักคนที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ แม้ความสุขของผู้ยิ่งใหญ่ จะเป็นปริศนา แต่เชื่อว่าเธอจะไม่มีโอกาสทำสำเร็จ”

“จากความงามพระจันทร์ มาถึงเรื่องดอกไม้ และลงท้ายด้วยการให้กำลังใจ หม่อมฉันขอบพระทัยสำหรับพระเมตตาเพคะ”

องค์รัชทายาทช่างเป็นบุรุษที่อ่อนโยนและมีน้ำพระทัยกว้างขวาง อย่างน่าชื่นชม ในอนาคตพระองค์จะต้องเป็นองค์ราชาที่มีน้ำพระทัย

เมตตาเจกเช่นพระบิดาอย่างแน่นอน

“ขอขอบคุณเจ้าค่ะ”

โรเซตตำก้าวขึ้นไปบนรถยนต์ รถคันเดิม บุคคลที่นั่งเคียงข้างก็คนเดิม เมื่อเขายื่นมือมา เธอก็ยื่นมือไปวางบนมือของท่านชายคิซาร์อย่างรวดเร็ว และเมื่อเธอนั่งเรียบร้อยแล้ว ดึงมือกลับไปประสานกัน หญิงสาวก็ใช้เวลาที่ชายหนุ่มเดินอ้อมไปอีกฝั่งก้มหน้าลงอมยิ้ม

ไอลูนจากมือของท่านชายคิซาร์เหมือนยังกรุ่นอยู่กับผิวกายของเธอ เขาคือคนที่เธอชื่นชม การได้มีโอกาสพบกับท่านชายคิซาร์สร้างความสุขให้แก่โรเซตตำ หลายปีที่ผ่านมา เธอหาข้อมูลเรื่องของชายหนุ่ม และทำเว็บไซต์เพื่อเขา

โรเซตตำไม่ต้องการคำชื่นชม เธอเพียงต้องการปกป้องผู้ที่กำลังทำงานหนักเพื่อประเทศบาเลียเวียด้วยวิธีการของเธอ รถยนต์ของท่านชายคิซาร์เปิดไฟเอาไว้ เมื่อเขาขึ้นไปนั่งบนรถ หญิงสาวก็ยิ้มให้อย่างมีไมตรี

“พรุ่งนี้ท่านชายจะให้ดิฉันไปหาที่อัสคาซาเวลาไหนเจ้าค่ะ”

“ฝ่าบาทจะให้เธอย้ายออกจากตำแหน่งใน ไม่ต้องจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยก่อนหรือยัง”

“ตามฤกษ์แล้วต้องออกตอนเช้าตรู่ ไม่นานก็คงเรียบร้อยเจ้าค่ะ”

“เธออยากไปที่อัสคาซามากหรือ”

“มากเจ้าค่ะ เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องผ้าทอ ก่อนหน้านี้ดิฉันยังไม่สามารถจัดการเรื่องนี้ได้ แต่สำหรับตอนนี้ ดิฉันคิดว่าพอมีหนทางสำหรับการสนับสนุน ถ้าหากผ้าทอสามารถเป็นสินค้าส่งออกในนามของบาเลียเวียดได้ในอนาคต นอกจากจะทำให้ประชาชนในเมืองบาโรฟมีรายได้มากขึ้น ความเป็นอยู่ดีขึ้น เศรษฐกิจของประเทศบาเลียเวียดก็คง

ดีขึ้นด้วยเจ้าค่ะ”

“เธอสนใจเรื่องนี้ด้วย?”

“ไม่ดีกว่าคุณหนูตระกูลใหญ่ที่ได้รับการทะนุถนอมดูแล จะให้ความหวังใยต่อประชาชนที่เธอไม่จำเป็นต้องหวังใยก็ได้

“สนใจเจ้าค่ะ ไม่อาจเอื้อมสนใจในฐานะผู้ปกครอง เจกเช่นผู้สูงศักดิ์เยี่ยงองค์ราชาและท่านชาย แต่เป็นความหวังใยในฐานะของประชาชนบาลีเวียด้วยกันเจ้าค่ะ”

และเพื่อแบ่งเบาภาระอันหนักอึ้งที่ท่านชายศิซาร์แบกรับอยู่ แม้เพียงน้อยนิดก็ยังดี

“เอาไว้ด้วยกันพรงนี้เถอะ ถ้าหากเธอสามารถจัดการกับเวลาของตัวเองได้ ก็แวะไปที่อัสลาซา แต่ถ้าไม่เรียบร้อยก็เป็นวันถัดไป และในเมื่อจะต้องพูดคุยกันอีกมาก ก็ไม่ต้องระมัดระวังวาจาจนเกินไป”

“คะท่านชาย”

โรเซตต้าไม่ปฏิเสธ ไม่ถามหาเหตุผล แต่กลับตอบรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ท่านชายศิซาร์เพียงมองเธอด้วยดวงตาเฉยเมย แต่ต่อให้ท่านชายไม่ยิ้มให้เธอ โรเซตต้าก็สามารถยิ้มให้เขาได้ เธอจะส่งยิ้มให้เขาและยิ้มเพื่อเขาอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

“ฝ่าบาทรับสั่งให้คุณหนูออกจากตำหนักในหรือคะ”

ตีลารับทราบข่าวเมื่อโรเซตต้ากลับมาถึงตำหนักโรซามารี ตีลาดูแลปรนนิบัติโรเซตต้าเพื่อเตรียมตัวเข้านอน และก็สนทนากันไปด้วย

“เป็นเรื่องกะทันหัน แต่ก็ต้องเตรียมตัวให้เรียบร้อย ยามเช้าตรู่จะมีข้ารับใช้มาช่วยจัดเก็บข้าวของ ส่วนฉันต้องไปที่ตำหนักขององค์ราชินีเพื่อกราบทูลลา”

“ทำไมถึงกะทันหันนักคะคุณหนู”

“เพราะฉันคุยกับท่านชายเรื่องผ้าทอ และท่านชายก็อนุญาตให้ฉันเสนอความคิดเห็น เรื่องนี้ถูกกราบทูลองค์ราชา เพื่อให้ฉันสามารถทำงานร่วมกับท่านชายได้ ฉันถึงต้องออกจากตำหนักในเพื่อป้องกันคำครหา และเพื่อเตรียมตัวทำเรื่องสำคัญ”

ตีล่ำหิวผมให้เจ้านายอย่างเบามือ ถึงจะเป็นการเดินทางกะทันหัน แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องกังวล เพราะทุกอย่างจะต้องถูกจัดการอย่างเรียบร้อย

“เป็นอย่างนี้แหละเอง คุณหนูดูมีความสุขมากเลยนะคะ”

“ที่จริงก็รู้สึกใจหาย ฉันได้รับพระเมตตาจากองค์ราชาณี อาศัยอยู่ที่นี้ถึงสิบสองปี จะบอกว่าไม่รู้สึกรู้หายก็ไม่ได้”

“คุณหนูอยากอยู่ที่นี้ต่อหรือไม่คะ”

“ไม่ ฉันไม่ต้องการอยู่ที่นี้ไปตลอดชีวิต ฉันต้องการออกไปจากที่นี่ เพื่อทำตามเป้าหมายชีวิตของฉัน ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถทำได้ทั้งหมดก็ตาม”

สิบสองปีในตำหนักใน ได้รับพระเมตตาจากองค์ราชาณีราวกับทรงเป็นมารดาคนที่สอง โรเซตต้าเติบโตขึ้นมาในตอนนี้ได้ ก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าองค์ราชาณีอิวานกามีพระคุณต่อเธอ

“คุณหนูรู้ตัวเสมอว่าต้องการอะไร”

“ฉันรู้ว่าฉันต้องการ แต่ฉันไม่สามารถรู้ได้ว่าอีกฝ่ายต้องการฉันหรือไม่ แต่นั่นไม่เป็นไรเลยสักนิด ขอเพียงฉันสามารถทำประโยชน์ได้ฉันก็พอใจแล้ว”

“คุณหนูเข้านอนเถอะนะคะ พรุ่งนี้มีเรื่องให้ต้องทำอีกมาก”

“นั่นสิ ฉันควรต้องนอนพักเอาแรงให้มาก ฉันอยากเดินออกไปจากตำหนักโรซามารีด้วยรอยยิ้มอย่างเบิกบาน ไม่ใช่อาการสะลึมสะลือเพราะนอนไม่พอ”

“ดีฉันจะไปส่งคุณหนูนะคะ”

ตีล่ำประคองโรเซตต้าไปยังเตียงนอน เมื่อเจ้านายเลื่อนกายขึ้นไปบนเตียง ตีล่ำก็คลี่ผ้าห่มออกมา แล้วก็คลุมลงบนตัวของโรเซตต้า

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะคุณหนู”

“ราตรีสวัสดิ์ตีล่ำ เพื่อวันพรุ่งนี้ วันเริ่มต้นอีกก้าวของชีวิต”

